

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ... Φίλη Ὁρθοδοξία ... »

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. — 680—681

Ἔτος ΚΗ'. 15 Αὐγούστου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φδλλου Δρζ. 2

Γραφεία Κένιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Η ΣΕΠΤΗ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

Ἀπὸ 20 αἰώνων ἡ σεπτὴ μορφή τῆς Παρθένου κατέχει μετὰ Θεὸν τὴν ὑψηλότεραν καὶ τιμιωτέραν θέσιν εἰς τὰς εὐλαβεῖς καρδίας τοῦ Χριστιανοῦ καὶ δικαίως! Μὴ δὲ εἶπεν ὁ Ἀγγελος περὶ αὐτῆς ὅτι εἶναι ἡ Κεχαριτωμένη καὶ ἡ εὐλογημένη μετὰ τῶν γυναικῶν.

Παρελθὸν καὶ μέλλον παρέρχονται ἐνώπιον τῆς ὡς ἀπαραμίλλου καὶ ἀσυγκρίτου βασιλείας. Ὅλοι αἱ ἄλλαι Παρθένοι ὄσπιν ἀγνότητα καὶ ἂν ἀπέπνεον εἶχον ἐν τῷ συνόλῳ τῶν καὶ κάτι τὸ γήϊνον. Αὐτὴ ὅμως δὲν εἶναι παρθένος τις ἀπλῶς ἀλλ' ἡ Παρθένος. Ὅλη ἀγνότης καὶ ἡ σωφροσύνη, ὅλη ἡ ἀθωότης καὶ ἡ σεμνότης, ὅλοι αἱ χάριτες καὶ αἱ καλωσύναι ἦνθισαν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς καὶ καθωράισαν τοὺς τρόπους τῆς μετὰ τὸ ἰδανικότερον καὶ θειότερον ἐνδυμὰ τῶν. Ὑπῆρξε ἡ Ἀγνή ἐν τῇ ἄκρᾳ ἀνθήσει τῆς ναιότητός τῆς, ἐν τῇ θεσπεσίᾳ θαλερότητι τοῦ κάλλους τῆς, δι-ετήρησε διαρκῶς χωρὶς οὐδὲ στιγμιαίαν

ἀμαύρωσιν τὴν μᾶλλον ἐνθεὸν ἀθωότητα. Ἐστάθη δὲ καὶ ἡ ταπεινόφρων. Ὅτε ὁ Ἀγγελος τὴν προσεφώνησεν Κεχαριτωμένην καὶ δηλώνων εἰς αὐτὴν ὅτι ἦτο ὑπεράνω βασιλισσῶν καὶ αὐτοκρατειρῶν τὴν ἀνεκήρυξεν εὐλογημένην μετὰ τῶν γυναικῶν. Ἡ ταπεινοφροσύνη ὑπῆρξεν τὸ ἄριστον στεφάνωμα.

Ἦτο δὲ καὶ ἡ ἀπλὴ καὶ ἡ κοσμία. Ἡ τόση ὠραιότης τῆς δὲν τῇ ἐγέννησε κα-νὲν συναίσθημα ματαιοφροσύνης, φιλαρε-σκείας, ἐπιτηδεύσεως.

Εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τῆς τὸν καθαρὸν, εἰς τὴν συμπεριφορὰν τῆς τὴν σεμνὴν κα-τωπτρίζετο ἡ Παρθένος καὶ ἄσπιλος ψυ-χὴ τῆς. Κινήσεις, λόγοι, μειδίαμα διέλαμ-πον ὡς ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ. Ἡ ἐσωτερικὴ ἀ-γιότης τῆς περιέβαλεν ὡς κοσμιότης φω-τεινὴ καὶ ἀνεπίδεικτος ἀποτελοῦσα τὸ ὁ-ρατὸν στέμμα τῆς λευκῆς καὶ ιδεώδους τελειότητός τῆς. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἄνθος τῆς πραότητος ἔθαλλεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς.

Χαρακτηριστικώτατα οἱ ὕμνοι τῆς Ἐκκλησίας μας τὴν ἀποκαλοῦν ἀμνάδα. Δὲν ἐγνώρισε τὸν χόλον, τὴν οὐκίτητα τὰς πολλὰς ἀνακυκλήσεις καὶ τὰς ἡφαιστειώδεις ἐκρήξεις τῆς καρδιάς.

Φεύγει εἰς τὴν Αἴγυπτον μὲ τὸν Υἱὸν τῆς θρέφους εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ δὲν γνωρίζει τὸν γογγυσμὸν καὶ τὴν μεμψιμοιρίαν. Τὸν βλέπει ὕστερον μισούμενον καὶ ἐπιβουλευόμενον ἀπὸ ἀνθρώπους ἐσχάτης διαστροφῆς καὶ μοχθηρίας. Κατ' οὐδενὸς ἐκφέρει κανένα δριμύ καὶ θυμώδη λόγον.

Καὶ ὅταν εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ Γολγοθᾶ ἴστατο παρὰ τὸν θνήσκοντα Υἱὸν τῆς καὶ ἀντελαμβάνετο τὸν φρικτὸν κυματισμὸν τοῦ καὶ τὴν ἀφόρητον ὀδύνην του, καὶ ἤκουε τὰς ἀγωνιώδεις ἐπικλήσεις πρὸς τὸν Πατέρα του καὶ ἡσθάνθη τὸ σβύσιμον τῆς τελευταίας πνοῆς του, ἡ ψυχὴ τῆς διεπεράσθη ἀπὸ θανάσιμον ρομφαίαν, ἀλλὰ ἀπέμεινε ἡ ἀμνάς ἡ ἄκακος, ἡ περιστερὰ ἡ ἀχολος. Μέσα εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς θλίψεως τῆς δὲν τὴν ἔθιξεν κανεὶς πόθος ἐκδικήσεως. Ἡ ἀγαθότης τῆς παρέμεινε ἀκεραία καὶ ὑπὸ τὰ καυστικώτατα τραύματά της. Καὶ κατὰ τὴν φρικτὴν ἐκείνην σκηνὴν ἐφανερώθη ὅλη ἡ ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἀγάπη τῆς. Ὁ Ἰησοῦς τῆς συλλαμβάνεται, τὸ νέφος τοῦ θανάτου ἐπιφαίνεται βαρὺ, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἔχει κάμει καμμίαν ἀπόπειραν ὥπως τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ τεθῇ ἐπὶ τοῦ Μαρτυρικοῦ τοῦ δρόμου. Ἡ ὀδύνη θεβαίως σπαράσσει τὰ στήθη της, πύριναι ρομφαφαὶ διασχίζουν τὴν καρδίαν της, ἀλλὰ σιγᾶ καὶ ὑπομένει, ἀφοῦ ἡ θυσία εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν λύτρωσιν τῆς ἀνθρωπότητος. Πράγματι ἡ Παναγία ἦτο Κεχαριτωμένη κόρη, ὑπερευλογημένη γυνὴ καὶ ἀληθινὰ ἀξίζει τὴν τιμὴν τοῦ νὰ ἀναπέμπωνται εἰς αὐτὴν αἰώνιοι καὶ ἔνθερμοι μακαρισμοὶ ὅλων τῶν αἰώνων. Καὶ ἂν οἱ ἄριστοι τῶν ζωγράφων ἐξήντηλσαν ὅλα τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐμπνεύσεως αὐτῶν τὰ χαρίσματα διὰ νὰ ἀπεικονίσουν κατὰ τινὰ τρόπον τὴν θεσπεσίαν μορφήν της, ἀλλ' εἰς ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων χριστιανῶν ἐγείρεται ζῶσα ἡ μνήμη της καὶ ἀπειράριθμοι καρδιαὶ στρέφονται εἰς πάντα καιρὸν μὲ τὴν εὐλαβεστέραν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Λυτρωτοῦ μας, ἡ ὁποία ἔχει καὶ δι' ἡμᾶς σπλάχνα μητρικά.

Κάθε θράδυ ἀπὸ τὴν 1ην Αὐγούστου τρέχουν οἱ χριστιανοὶ μας εἰς τοὺς ναοὺς καὶ ἀφήνουν τὰς σκέψεις των νὰ πτερυγίζουν πλησίον Ἐκείνης πού στέκεται πάρα πάνω ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους καὶ ἀπὸ

ὅλους τοὺς ἀγγέλους. Καρδιὲς φαρμακωμένες ἀπὸ τὶς πίκρες τῆς ζωῆς, ψυχὲς πληγωμέναι ἀπὸ τὰ κτυπήματα τῆς ἀμαρτίας, κορμιά κυρτωμένα ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ πόνου γέρνουν μὲ ἐλπίδα μπροστὰ σὲ Ἐκείνην πού στάθηκε ἡ Πάναγνη Μητέρα τοῦ Λυτρωτοῦ. Καὶ ζητοῦν τὴν προστασίτης. Σὲ γλυκὲς νότες ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἀν καὶ τὴν ἀνακούφισιν τῶν προσευχῶν μας μοῦσα παίρνει τοὺς πόνους καὶ τὶς λαχτάραι τῶν πιστῶν διὰ νὰ τὶς ὑψώσῃ ὡς τὸν θρόνον ἐκείνης πού μὲ τὴν ἀφθαστην ἀρετὴν τῆς ἔγινε ἡ σκάλα, πού ἔφερε τὸν Σωτῆρα κοντὰ στοὺς ταπεινοὺς καὶ τοὺς ἀπελπισμένους. Καὶ ὅταν μεθ' αὐτοῦ χαρμόσυνα θὰ σημαίνουν οἱ καμπάναι διὰ νὰ διαλαλήσουν ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν νίκην καὶ τὴν δόξαν τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ πού πρώτη καὶ μεγαλύτερη στέκει ἡ γλυκεῖα Μητέρα τοῦ Χριστοῦ μας δὲν θὰ μείνῃ καὶ πάλιν Χριστιανὸς νὰ μὴν τρέξῃ στήν πρόσκλησιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖ θὰ προσφέρουν τὸν φόρον τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης πού πλημμυρίζει τὶς ψυχὰς ὅλων στήν ἀσύγκριτην ψυχικὴν ὁμορφίαν καὶ στοῦ ἀνείπωτον μεγαλεῖον πού ἐφθασε τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννας ἡ ταπεινὴ κόρη μὲ τὴν ἀφάνταστην ἀρετὴν τῆς πού τὴν ἔκαμε νὰ γίνῃ τὸ ἐκλεκτὸν δοχεῖον τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ. Στάσου Χριστιανέ μου εὐλαβικά μπροστὰ σ' αὐτὸ πού ἔρχεται στήν ψυχὴν σου ἀπὸ τὸ βάθος τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ καὶ μὴν ἀφίσης ἀχρησιμοποίητη τὴν εὐκαιρίαν γιὰ νὰ σκεφθῇς καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸν σου γιατί καὶ γιὰ σένα ἦλθεν αὐτὴ ἡ εὐλογία. Ὅσον καὶ ἂν εἶσαι ἴσως πονεμένος, ὅσον καὶ ἂν εἶσαι ἀμαρτωλὸς καὶ ὅσον καὶ ἂν οἱ ἄλλοι δὲν σέ νοιώθουν καὶ ἂν δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ σέ λυπηθῇ καὶ ἂν δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ σέ παρηγορήσῃ ἄνοιξε τὴν καρδιά σου γιὰ νὰ μιλήσῃ ἐκεῖ στὰ τρισβάθια τῆς ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Κι ἡ καμπάνα πού σημαίνει, κι οἱ χαρούμενοι ὕμνοι τῆς μεθαιριανῆς ἐορτῆς κι ἡ γλυκεῖα μορφή τῆς Παναγίας πού κρατᾷ σφικτὰ τὸ Θεῖον Βρέφος εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς καὶ πού διακριτικὰ τὴν φωτίζει τὸ ἀγνόν φῶς τοῦ καντηλιοῦ, ὅλα εἶναι τοῦ Θεοῦ φωνές πού θέλουν νὰ σοῦ ἐμπνεύσουν θάρρος, ἐλπίδα παρηγορίαν. Θέλουν νὰ σέ κάλουν νὰ νοιώσῃς τὴν ὁμορφίαν κάποιου ἄλλου κόσμου, πού δὲν τὸν ἔχεις ἴσως γνωρίσῃ ἀκόμα, τοῦ κόσμου τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης πού κάνει ὁμορφὴ καὶ αὐτὴν ἐδῶ τὴν ζωὴν. Θέλουν νὰ σέ φέρουν κοντὰ εἰς τὴν πηγὴν, πού θὰ σέ κάνει νὰ

'Ανοιυτή 'Επιστολή

τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων
'Ορθόδοξων Χριστιανῶν (Παλαιοημερολογιτῶν Θεσσαλονίκης

Πρὸς

Τὴν Α.Ε. τὸν Ἀντιβασιλέα καὶ Πρωθυπουργὸν
τῆς Ἑθνικῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως
κ. ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ

Ἀθῆνας

καὶ ἐφημερίδας:

- 1) «ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΒΟΡΡΑΝ» Θεσσαλονίκης
- 2) «ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ» Ἀθηνῶν
- 3) «ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» Ἀθηνῶν

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 31ῃ Μαΐου 1973

Ἐξοχώτατε,

Εὐλαδῶς λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρωμεν
ὑμῖν τ' ἀκόλουθα:

Ὡς γνωστόν, ἐν ἔτει 1924 ἡ Ἱεραρχία τῆς Αὐ-
τοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπεφάσισε τὴν
εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου εἰς τὴν
Ἐκκλησίαν.

Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Ἡμερολογίου τούτου ἡ ἡ διόρ-
θωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ ὡς ἀπεκλήθη, ἦτο ἐντελὴς πα-
ράνομος καὶ ἀντικανονικὴ, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ Ν.Δ.
τῆς 18) 25 Ἰανουαρίου 1925, ὅπερ καὶ σήμερον ἰ-
σχύει, ὡς οὐδέποτε καταργηθέν, ὀρίζει, ὅτι διατηρεῖ-
ται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ὅσον ἀφο-
ρᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς Θρησκευτικὰς
ἑορτὰς κλπ. καὶ ὅτι ἡ Ἑθνικὴ ἑορτὴ τῆς 25ης
Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους
ἐορτάσιμοι καὶ ἐξαιρεταὶ ἡμέραι ρυθμίζονται κατὰ
τὸ Ἰουλιανόν, Ἡμερολόγιον.

Τὴν μεταβολὴν ταύτην τοῦ ἑορτολογίου ἐνήργη-
σεν ἐπαναστατικῶς καὶ ἄνευ τῆς συμπράξεως τῆς Πο-
λιτείας ἢ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, διὰ πράξεως τῆς Ἱ-
ερᾶς Συνόδου, τῇ συμμετοχῇ μόνον 25 ἐκ τῶν 60 Ἐ-
πισκόπων.

γνωρίσης τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν σου. Θέ-
λουν νὰ σοῦ δείξουν πὼς δὲν ἦλθες ἄδικα
ἐδῶ κάτω, ἀλλὰ πὼς ἔχεις ὑψηλὸν καὶ με-
γάλον προορισμόν, νὰ κάμῃς τὸν ἑαυτὸν
σου ἄξιον τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας
ποῦ θρίσκεται μόνον εἰς τὸν δρόμον τοῦ
Θεοῦ. Μὴν ἀφήσης ἀδελφέ μου τὴν εὐκαι-
ρίαν νὰ χαθῇ.

Παρθόξως, ἡ Πολιτεία ἀνεγνώρισε τότε σιωπη-
ρῶς τὴν μεταβολὴν ταύτην καὶ οὕτω μετεβλήθη τὸ
ἑορτολόγιον ΝΤΕ ΦΑΚΤΟ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν
Νόμον καὶ τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐξοχώτατε,

Τὸ δριαχὸν θέμα εἰς πᾶσαν διαχείρισιν ἐξουσίας
πνευματικῆς ἢ μὴ, ἀποτελεῖ πρόβλημα διςεπίλυτον διὰ
τὸν κοινωνικὸν καὶ πνευματικὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ ὑ-
πέρβασις ἀποτελεῖ κατὰχρησιν ἐξουσίας ἢ δὲ κατὰ-
χρησις πλήττει ψυχὰς καὶ προσβάλλει αἰῶνια.

Ἡ τοιαύτη ὑπέρβασις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-
δος ἔσχε σημαντικὴν ἐπίδρασιν εἰς μεγίστην μερίδα
τῶν Ἑλλήνων Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν, ἥτις πλαι-
σιωθεῖσα ὑπὸ Ἀρχιερέων καὶ μερίδος Κλήρου, ἱδρυ-
σεν ἰδίαν θρησκευτικὴν κοινωνίαν, σωματικῆς μορ-
φῆς, εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, μετονομασθεῖσαν εἰς
Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν Γνησίων Ὀρθόδοξων Χριστια-
νῶν, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος
καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, διακόψασα ἐν τῷ μεταξύ
πᾶσαν σχετιὰν καὶ ἀναφορὰ πρὸς τὴν Αἰοικουσαν Ἐκ-
κλησίαν, διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνεκτικότητος.

Ἡ ὡς ἔνω ἱδρυθεῖσα θρησκευτικὴ ἡμῶν Κοινω-
νία, ἀνεξάρτητος οὖσα καὶ ἄσχετος πρὸς τὴν κρατοῦ-
σαν Ἐκκλησίαν, βάσει τῆς καθιερωθεῖσης Συνταγμα-
τικῆς Ἀρχῆς τῆς αὐτοτελείας τῶν Ἐκκλησιῶν, δὲν
διέπεται ὑπὸ οὐδεμιᾶς διατάξεως Νόμου ἀφορώσης
τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν καὶ ὡς τοιαύτη ἀνεγνω-
ρίσθη ὑπὸ τε τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Νομολογίας τῶν
Δικαστηρίων καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς Πολιτείας διὰ τῶν
κάτωθι ἀναφερομένων ἀδείασειστων ἀποδείξεων, ἥτοι:

1) Ἀνεγνωρίσθη ἡ Θρησκευτικὴ ἡμῶν Κοινωνία,
σωματικῆς μορφῆς, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀρ. 4590) 1935
ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὸν τίτλον
«Πανελλήνιος Θρησκευτικὴ καὶ Ἑθνικὴ Ὀρθόδοξος
Κοινωνία».

2) Τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας δι' ἐπανειλημμένων
ἐγγράφων τοῦ ἀνεγνώρισε τὴν νόμιμον ἱδρυσιν τῆς
Ἐκκλησίας ἡμῶν.

3) Τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ.
132010) 1966 καὶ 40289) 1967 Ἐγκυκλίων τοῦ πρὸς
τοὺς Εἰσαγγελεῖς τοῦ Κράτους, ἐντεταλατο τὴν ἀπο-
σφράγισιν τῶν Ναῶν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ
τὴν προστασίαν αὐτῶν ἀπὸ πάσης αὐθαυρεσίας τῆς ἐ-
πισήμου Ἐκκλησίας.

Ἡ Συνταγματικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀναθεωρήσεως τοῦ

Συντάγματος περιέλαβεν ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς ἐρμηνευτικῇ, δὴλωσιν, καθ' ἣν «Εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου ἐλευθερίας τῆς Θρησκευτικῆς συνειδήσεως περιλαμβάνεται καὶ τὸ θρησκευέσθαι κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον». Ἡ δὴλωση αὕτη δὲν περιελήφη ἐν τῷ Συντάγματι 1952 ὡς αὐτονόητος.

5) Αἱ διατάξεις τοῦ Συντάγματος 1968 εἶναι πασιδῆλως προστατευτικαὶ τῆς ιδρύσεως τῆς λειτουργίας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

6) Οἱ μεγιστάνες τῆς Ἐπιστήμης Γιδόπουλος, Βαμιδέτσος καὶ Ἀνδρουτσος, ἐπὶ ἐρωτήματος τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ἐγνωμοδότησαν ἐν ἔτει 1953, ὅτι νομίμως λειτουργεῖ ἡ Ἐκκλησία τῶν Παλαίσημερολογιτῶν.

7) Ὁ τέως Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης Π. Σμαίλης, ἐξέδοτο μονογραφίαν ἐν ἔτει 1956 «περὶ κύρους τῶν γάμων τῶν Παλαίσημερολογιτῶν», ὑποστηρίζων τὴν νομικὴν, κοινωνικὴν καὶ Συνταγματικὴν θέσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

8) Ὁ καθηγητὴς τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ἰωάννης Σόντης διὰ τῆς ἀπὸ 25.9.1965 γνωμοδοτήσεώς του (ᾗρτε ταύτην εἰς Νομικὸν Βῆμα 13ον, σελ. 993) δέχεται τὴν νόμιμον ἵδρυσιν καὶ λειτουργίαν τῆς Θρησκευτικῆς Κοινωνίας ἡμῶν.

9) Ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀκολουθοῦν καὶ σήμερον τὸ Παλαιὸν Ἐορτολόγιον αἱ Ἐκκλησίαι: Σερβίας, Πολωνίας, Ρωσίας, τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων αἱ Μοναὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους κλπ., ἦτοι τὰ 4) 5 τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

10) Ὁ Πρωθυπουργὸς Ἐλευθέριος Βενιζέλος ἐν ἔτει 1932 ἐδήλωσεν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων τὰ ἑξῆς: «Ἡ κυβέρνησις δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἀκολουθούντων τὸ παλαιὸν Ἐορτολόγιον καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν τῶν καθηκόντων, σύμφωνα μὲ αὐτό. Ἡ φυσικὴ διέξοδος εἶναι νὰ χάσουν ἰδικὴν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἂν δὲν ἔχουν χρήματα, νὰ τοὺς δώσωμεν ἡμεῖς».

Μεταξὺ τῶν ἱδρυθεισῶν ὡς ἄνω Θρησκευτικῶν Κοινωνιῶν μας, συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ Θρησκευτικὴ κοινωνία τῆς Θεοφρουρήτου πόλεως τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, ἡ ὡραία Θεσσαλονίκη μας, ἡ Εὐσέβεια τῶν πιστῶν τῆς ὁποίας ἔσχεν ὡς πρῶτον μέλημα, τὴν ἀνέγερσιν ἐνὸς Ἱεροῦ Ναοῦ, ἐπὶ ἰδιοκτῆτου οἰκοπέδου, τιμωμένου εἰς τὸ ὄνομα τῶν «Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν».

Ὁ Ἱερός οὗτος Ναός, ἐστέγασεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη χιλιάδας ἐνερῶν ἀνθρώπων καὶ συνεδέθη μὲ τὴν ἱστορίαν, τοῦ κινήματος εὐσεβείας, τοῦ χλευαστικῶς ἀποκληθέντος παλαίσημερολογισμοῦ, ἀλλ' ἐν τῇ πραγματικότητι ἀποδειχθέντος, κινήματος Ἐκκλησιαστικῆς ἀντιστάσεως καὶ πάσης τάσεως ἐκμονοδερνισμοῦ καὶ νοθεύσεως τῆς ἀχραιφνοῦς Ὁρθοδοξίας.

Ἐκ τοῦ Ναοῦ τῶν «Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν» ἐξεπορεύθησαν ποταμοὶ ἄγνου θρησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, οἵτινες κατέκλυσαν ἅπασαν τὴν Μακεδονίαν καὶ Θράκην καὶ προσέκαλεσαν πλουσίαν τὴν καρπο-

φορίαν τῆς Εὐσεβείας ἐν ταῖς περιοχαῖς αὐταῖς.

Ἐπειδὴ ὅμως, ὁ ἱστορικός οὗτος Ἱερός Ναός εἶναι μικρὸς καὶ δὲν δύναται νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν κλήσιν του, ὡς Ἐκκλησιαστικοῦ Κέντρου τῆς Μακεδονίας, ὡς Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο.Χ. ἐν τῇ συμπτωτευσούσῃ τῆς Πατρίδος ἡμῶν, ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τῆς ὡς ἄνω Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος ἤχθη, πρὸ 4ετίας περίπου, εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς κατεδαφίσεως καὶ διευρύνσεως τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ καὶ τοῦ πλήρους ἐξωραϊσμοῦ του, ὥστε νὰ καταλάβῃ οὗτος τὴν προσήκουσαν θέσιν εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν Βυζαντινὴν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, τὴν Θεσσαλονίκην.

Τὸ ἔργον εἶναι τιτάνειον καὶ τὸ ἀπαιτηθόμενον ποσὸν σημαντικόν, ἀλλ' οὔτε ἡ ἔκτασις τοῦ ἔργου, οὔτε τὸ μέγεθος τῶν δαπανῶν μᾶς ἀνησυχοῦν καὶ μᾶς τρομάζουν.

Εἴμεθα δέδοται, ὅτι ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἡ συμπαράστασις τῶν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ ἡ συμβολὴ τῶν ἀπανταχοῦ Γ.Ο.Χ. θὰ φέρουν τὸ ἀναληφθὲν ὑφ' ἡμῶν θεάρεστον τοῦτο ἔργον εἰς πέρας.

Ἐν συνεχείᾳ προήλθομεν εἰς διαφόρους ἐνεργείας παρὰ τῷ Δήμῳ Θεσσαλονίκης μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Δ' 11ον φύλλον τῆς 22.1.1970) τὸ συνοποθελλόμενον ὡδε Β.Δ. «περὶ τροποποιήσεως τοῦ ρυμοτομικοῦ σχεδίου Θεσσαλονίκης εἰς τὸν τομέα τῶν ὁδῶν Κανάρη — Χερμάρας καὶ Ἀλεξάνδρου Παπαναστασίου Ο.Τ.» ἀφ' ὧν τὸν ὑπὸ ἀνέγερσιν νέον Ἱερόν Ναόν «τῶν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν».

Τὸ ὡς ἄνω Β.Δ. μετὰ τῆς ἐν τῷ μεταξύ γενομένης σχετικῆς στατικῆς μελέτης, δεόντως τεθεωρημένης ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Ἀρχιτέκτονος, υποβάλλομεν μετὰ σύστασιν τοῦ ἐνταῦθα Πολυτεχνικοῦ Γραφείου, εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὁργανισμοῦ Διαχειρίσεως Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας (ΟΔΕΠ), διὰ τὰ καθ' ἑαυτόν. ἀφοῦ ἐν συνεχείᾳ κατεβάλομεν ποσὸν ὄρχ. 110.000 δι' ἀμοιβὴν Πολιτικοῦ Μηχανικοῦ, διὰ τέλη Ι.Κ.Α. καὶ διὰ τέλη λοιπῶν Ὁργανισμῶν.

Ἐπειδὴ ὁ ὡς ἄνω Ὁργανισμὸς ἐβράδυνε νὰ μᾶς πληροφωρήσῃ σχετικῶς περὶ τῆς πορείας τοῦ φακέλου μας τούτου, ἠναγκάσθημεν νὰ ἀπευθυνθῶμεν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐξήγησε πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ὑποβληθεισῶν δικαιολογητικῶν μας καὶ τὴν προσαγωγὴν σχετικῆς ἀδείας ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ, ἐκ μέρους τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, ἦτοι τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθροῦ 6 § 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2) 1970 Κανονισμοῦ τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν».

Πρὸς τὴν παραγγελίαν ταύτην τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας δὲν συνεμορφώθημεν, οὐχὶ ἀπὸ ἀσέβειαν καὶ ἀπειθείαν πρὸς τε τὸ πρόσωπον τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ ἐν λόγῳ Ὑπουργείου Παιδείας, ἀλλὰ διὰ τοὺς κάτωθι δύο βασίμους λόγους, ἦτοι:

Πρῶτον, διότι ἡμεῖς οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ πάτριον Ἐορτολόγιον, μετὰ τὴν ὡς ἄνω καινοτομίαν, ἐπαύσα-

μεν διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως πᾶσα, σχετὶν καὶ ἀναφορὰν μὲ τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, καὶ Δεύτερον διότι δάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 132010) 1966 διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, ὡς συνυποβαλλομένης ἄδεια τῆς Ἀρχῆς πρὸς ἀνέγερσιν Ἱεροῦ Ναοῦ, ἀπαιτεῖται μόνον ἢ ἐκ τοῦ Οἰκοδομικοῦ Κανονισμοῦ προβλεπομένη καὶ οὐδεμία ἄλλη (Σβώλου—Βλάχου Α' σελ. 44).

Ἡ σχετικὴ αὕτη διάταξις Ἐξοχώτατε, περὶ ἐκδόσεως ἀδείας ὑπὸ τοῦ Οἰκείου Μητροπολίτου τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, δι' ἀνέγερσιν Ἱεροῦ Ναοῦ ἑτέρας «Γνωστῆς Θρησκείας» ἴτοι τῶν Παλαισημερολογιτῶν, δὲν εὐσταθεῖ νόμῳ καὶ συνεπῶς τυγχάνει ἀνίσχυρος, διὰ τὸν λόγον ὅτι κατ' οὐδεμίαν συνταγματικὴν ἐννοίαν, συναπαγομένην ἐκ τοῦ ὅρου «Ἐπικρατοῦσα Θρησκεία» ἐπιτρέπεται ὅπως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀσκήσῃ ἐξουσίαν τινα ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐν Ἑλλάδι «Θρησκευτικῶν Κοινοτήτων» οὐδὲ σημαίνει, τοῦτο, ὅτι αὕτη ὑπερέχει ἐν Ἑλλάδι, τῶν λοιπῶν Θρησκειῶν καὶ ἐπιβάλλεται εἰς αὐτάς, θεωρουμένης ὡς ὑποτελεῖς ταύτης. (Ν.Ν. Σαρρηπόλου σελ. 206 Σβώλου—Βλάχου σελ. 30 καὶ Δ. Μπαλάμου).

Ἐπίσης ἡ διάταξις αὕτη τυγχάνει ἀντισυνταγματικὴ διὰ τὸν λόγον ὅτι αὕτη τείνει, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν ἐπέμβασιν καὶ ἀσκήσιν ἐποπτείας τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν λοιπῶν «Γνωστῶν Θρησκειῶν», ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ἐμμεσον κατάργησιν τῆς πλήρους ἐλευθερίας τῆς ὁμαδικῆς λατρείας, ἀφοῦ ἡ ἀσκῆσις αὐτῆς ἐν ἰδρυθησομένῳ Ναῷ θὰ ἐτέλῃ ὑπὸ τὴν αὐθαίρετον κρίσιν τῆς ἐπικρατοῦσης Ἐκκλησίας ἢ καὶ τῆς Πολιτείας εἰσέτι.

Κατὰ τὴν παγίως κρατήσαν Νομολογίαν τῶν Δικαστηρίων, ἰδίᾳ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας εἶναι παράνομος καὶ ἀντισυνταγματικὴ πᾶσα διάταξις ἀποδεδειγμένη εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας εἰς τὰ τῆς ἀσκήσεως τῆς λατρείας ἢ εἰς τὴν Διοίκησιν πάσης ἑτέρας «Θρησκευτικῆς Κοινωνίας».

Συγκεκριμένως ὁ Ν. 126) 1969, ὅστις ἀποτελεῖ μόνον τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐπεμβαίνει εἰς τὴν λειτουργίαν καὶ Διοίκησιν τῆς ἡμετέρας Θρησκευτικῆς Κοινωνίας, ἀντίκειται προδήλως εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1, 7, 9, 14, 19 κλπ. τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος τοῦ ἔτους 1968, διότι οὗτος ἀφορᾷ μόνον τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παραλλήλως ὑπάρχουσαν Θρησκευτικὴν Κοινότητα.

Αἱ «Θρησκευτικαὶ αὗται Κοινωνίαι» δὲν δύνανται μὲν νὰ λάβωσι θέσιν ἐπισήμου Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Κράτος, ἀπολαύουσι, ὅμως πλήρους θρησκευτικῆς αὐτοτελείας καὶ ἐλευθερίας συμμορφούμεναι πρὸς τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους, παρὰ τοῦ ὁποίου δικαιοῦνται ν' ἀξιῶσιν προστασίαν καὶ ἔγαντι τοῦ ὁποίου εὐθύνονται.

Παραλλήλως πρὸς τὰς Κανονικὰς καὶ Συνταγματικὰς ταύτας διατάξεις, ἰσχύουν καὶ αἱ περὶ ἰδρύσεως

Σωματείων Διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου.

Κατὰ τὸ δίκαιον τοῦτο τὸ Σωματεῖον ἀποτελεῖ ἐνωσιν προσώπων πρὸς ἐπιδιώξιν ὁρισμένου σκοποῦ, μὴ κερδοσκοπικοῦ.

Τὰ ἐγκεκριμένα δικαστικῶς Σωματεῖα ἡμῶν ἐδημιουργήθησαν διὰ τῆς ἐνώσεως ἄλλων ἐκείνων τῶν προσώπων, ἅτινα πιστεύουν εἰς τὸ Παλαιὸν ἑορτολόγιον καὶ ἔχουν σκοπὸν τὴν τέλεσιν τῆς λατρείας κατὰ τὸ ἑορτολόγιον τοῦτο καὶ ἐν ἰδίῳ Ναοῖς τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν τῶν καθηκόντων, διὰ τὴν ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν καὶ θέωσιν.

Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα Ἐξοχώτατε, ἐκδήλον ἀνακύπτει τὸ δικαίωμα τῆς Θρησκευτικῆς ἡμῶν Κοινωνίας, ἴτοι τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Θεσσαλονίκης — Κανάρη 11 — πληρώσεως τὰς ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἀπαιτούμενας προϋποθέσεις, τῆς ἐλευθερίας ἐνασκήσεως τῶν θρησκευτικῶν αὐτῆς καθηκόντων, ὅπως ζητήσωμεν παρ' Ὑμῶν ὡς Ἀνωτάτου Ρυθμιστοῦ τοῦ Πολιτεύματος:

1) Τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Νόμων τῆς Πατρίδος μας, ἴτοι τοῦ Β. Δ) τος τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1925, δι' οὗ σαφῶς ὀρίζεται ὅτι διὰ τὴν Ἐκκλησίαν παραμένει ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον καὶ

2) Ὅπως ζητηθῇ παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἡ τροποποίησις τοῦ ἀρθροῦ 6 παρ. 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2) 1970 Κανονισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὥστε προκειμένου περὶ ἀνεγέρσεως Ἱερῶν Ναῶν καὶ Εὐκτηρίων Οἰκῶν «ἐκ μέρους διαφόρων Θρησκευτικῶν Κοινωνιῶν» νὰ μὴ ἀπαιτῆται ἄδεια τοῦ Οἰκείου Μητροπολίτου εἰ μὴ μόνον ἢ τοῦ Οἰκοδομικοῦ Κανονισμοῦ προβλεπομένη τοιαύτη, συμφώνως πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἀναφερομένην γνωμοδότησιν.

Ἐπὶ τούτοις, Ἐξοχώτατε θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ Ἐπανάστασις ποὺ ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα, θὰ βοηθήσῃ καὶ ἡμᾶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ θεαρέστου τούτου ἔργου.

Διατελούμεν μετὰ τῆς προσηκούσης τιμῆς

Ἐντολῇ Διοικούσης Ἐπιτροπῆς

Ὁ Πρόεδρος

ΠΑΝ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

ΛΡΗΣ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Πρὸς

Τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην

Πειραιῶς καὶ Φαλήρου κ.κ. Χρυσόστομον

Ζαννῇ 2 — Ἐνταῦθα

Σεβασμιώτατε,

Ἐν τῷ ἡμερησίῳ Τύπῳ ἀνέγνωμεν τὴν πληροφορίαν ὅτι, ἐπὶ τῇ εἰς Κύριον ἐκδημίᾳ τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου ἐποιήσατε ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀγίας Τριάδος Πειραιῶς ἐπιμνημόσυνον δέησιν, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς Αὐτοῦ.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι, ἀναμέναμεν τοιοῦτον τι, διότι: ἔχομεν διαπιστώσει ὅτι: Ὑμεῖς ἐπιφανειακῶς μόνον ἐνδιαφέρεσθε δι' Ἱεροῦς Κανόνες καὶ κόπτεσθε διὰ τῇ, Ὁρθοδοξίᾳ, ἐνῷ οὐσιαστικῶς δι' οὐδὲν ἐνδιαφέρεσθε.

Ὡς πρὸς τὸ τόλμημά Σας τοῦτο, ἦτοι διὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν, ἔχομεν νὰ εἰπώμεν τὰ ἑξῆς: Σύμπας ὁ εὐσεβὴς ὀρθόδοξος κόσμος, ὁ πονῶν τὴν ἀκήρατον καὶ ἀμώμητον Ὁρθοδοξίαν, ὁ δι' Αὐτὴν ἀγωνιζόμενος καὶ ἀποφασισμένος νὰ χύσῃ τὸ αἷμα του μέχρις ἐσχάτης ρανίδος γνωρίζει λίαν καλῶς τὴν ἀντορθόδοξον, ἀντεκκλησιαστικὴν καὶ ἀντικατονομικὴν γραμμὴν ἣν ἐχάραξε ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας. Γνωρίζει ὅτι, ἀπεδείχθη ἀντάξιος διάδοχος τοῦ Μασώνου Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη, ἐπιδιώκων παντὶ τρόπῳ τὴν ἐκκοσμίκευσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἣν ἤρχισεν ὁ τηλικαῦτα κακὰ προσενηύσας ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ θλιβερᾶς μνήμης Πατριάρχης Μελετίου. Γνωρίζει ὅτι, ὁ Ἀθηναγόρας ἦτο μασώνας 33ου βαθμοῦ καὶ μέλος μεγάλης Ἀμερικανικῆς μασωνικῆς Στοᾶς. Γνωρίζει ὅτι, τῇ βοήθειᾳ τῆς Διεθνούς Μασωνίας ἐξελέγη Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, μεταβάς ἐν τῇ πόλει τῶν Κωνσταντίνων διὰ τοῦ προσωπικοῦ ἀεροπλάνου τοῦ Προέδρου τῶν Η.Π.Α. Χάρη Τρούμαν, ὄντος μεγάλου μασώνου, ὡς ἀποκαλύπτει ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 46) 1961 φύλλῳ τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς ἑβραϊομασωνίας «TEKTONIKON ΔΕΛΤΙΟΝ». Τὴν μασωνικὴν ιδιότητα τοῦ Ἀθηναγόρου δεδαιότ 1) τὸ γαλλικὸ μασωνικὸ βιβλίον «LES FILS DE LA LUMIERE» («Οἱ Υἱοὶ τοῦ Φωτός») τοῦ R. PEYREFITTE ἐν σελίδι 313 (ἐκδοσις FLAMATI-ON PARIS 1961) καὶ 2) τὸ περιοδικὸν «ORTHODOX CHRISTIAN WITNESS» (23 Μαρτίου — 5 Ἀπριλίου 1970, τεύχος 3, Νο 30). Ἐσχάτως δὲ ὁ Ἀθηναγορικὸς ἀρθρογράφος κ. Παλαιολόγος ἐν τῇ ἐφημερίδι «ΤΟ ΒΗΜΑ» νεκρολογῶν τὸν Πατριάρχην, ἔγραψεν ὅτι, οὗτος ἦτο ἔτοιμος νὰ προσευχηθῇ ἐν Μουσουλμανικῷ Τεμένει, ἐν Ἑβραϊκῇ Συναγωγῇ καὶ ἐν Βουδιστικῇ Παγόδᾳ («ΤΟ ΒΗΜΑ» Σάββατον

7 Ἰουλίου 1972). Τ' ἀνωτέρω δὲν ἐπιβεβαιοῦν ὅτι, οὗτος ἦτο ἀκόλουθος τῆς Βασιλικῆς Τέχνης, ὅτι ἦτο υἱὸς τῆς «ἀτυχοῦς χήρας», τοῦτέστιν αὐτῆς ταύτης τῆς ἀντιχρίστου καὶ εἰδωλολατρικῆς Ἑβραϊομασωνίας; Καὶ πῶς διαφεύγει τῆς δξυνοίας Ὑμῶν, Σεβασμιώτατε, ὅτι ὁ Ἀθηναγόρας ὑπακούων τυφλοῖς ὁμμασιν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Πίστεως ἐπέδωκε νὰ παραδῶσιν δεσμίαν καὶ δούλην τὴν Ἀγίαν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὰς ἀνοσίους χεῖρας τοῦ ἀντιχρίστου Πάπα ὑπὸ τὸ πρόσχημα δῆθεν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότητος; Πόσαι βλασφημίαι δὲν ἠκούσθησαν ἐκ τῶν Πατριαρχικῶν χειλέων διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν; Μετὰ πόσων αἰρετικῶν δὲν συνεπροσευχήθη; Ἐπιτρέπονται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων αἱ συμπροσευχαὶ αὗται; Οἱ τοιοῦτοι δὲν χαρακτηρίζονται ὑπὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ὡς σεσηπὸτα μέλη; Ναὶ ἢ οὐ; Καὶ τὰ τοιαῦτα ρηξιλέευσθα πνεύματα, τὰ διαγοηθέντα νὰ ἀλλοιώσουν τοὺς Ἱεροὺς θεσμοὺς καὶ τὰς σεπτὰς Παραδόσεις τῶν Ἑπτὰ Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, δὲν ἀπεκόπτοντο τὸ πάλαι· ποτὲ ἐκ τοῦ σώματος τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς προσβολῆς καὶ τῆς λυμάνσεως τοῦ ὅλου Σώματός της; Ὅθεν, ἐφ' ὅσον Ὑμεῖς καυχᾶσθε ὅτι εἰσθε πιστὸς εἰς τὸν ὄρκον, ὃν ἐδώσατε ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Θυσιαστηρίου δὲν θὰ ἐπρεπε θὰ τελέσητε ἐπιμνημόσυνον δέησιν, οὐδὲ νὰ κρούωνται πενθίμως οἱ κώδωνες τῶν Ναῶν τῆς ἐπαρχίας Ὑμῶν δι' ἕναν Πατριάρχην ἀνελθόντα ἀντικατονομικῶς καὶ παρανόμως ἐν τῷ Παλλαδίῳ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ὅστις καθ' ὅλον τὸν βίον του ἀπέδειξεν ἑαυτὸν κομμοπολίτην καὶ ὁπαδὸν τοῦ πλέον ἀπαισίου συγκρητισμοῦ, ἀπέδειξεν ἑαυτὸν ὡς μηδένα ἐσωτερικὸν καὶ βαθύτερον δεσμὸν ἔχοντα πρὸς τὴν ἀκήρατον καὶ ἀμώμητον Ὁρθοδοξίαν, ὡς ἀπεφάνθη καὶ ὁ νομοκανονολόγος τῆς Ἐκκλησίας Ὑμῶν Ἀρχιμ. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος.

Σεβασμιώτατε,

Διὰ τῆς πράξεώς Σας ταύτης ἀπεδείξατε, ὅτι δὲν ἀγωνίζεσθε διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀλλὰ δι' ἱκανοποίησιν προσωπικῶν φιλοδοξιῶν. Πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζετε ὅτι, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες δὲν εἶναι. Χαλὶ μ. ἀ. Εἶναι ὁλόκληρον Σύγγραμμα, τὸ ὅποῖον ὁμιλεῖ διὰ τὴν παραμονὴν ἐνὸς ἐκαστοῦ «ἐν οἷς ἔμαθε καὶ ἐπιστάθη». Δὲν δύνασθε νὰ ἐπικαλεῖσθε τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες διὰ τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν ζήτημα, διὰ τὴν μὴ σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας, διὰ τὴν δίωξιν Ὑμῶν κλπ. Οἱ Κανόνες δὲν εἶναι μόνον διὰ τὸ συμφέρον. Δὲν δύνασθε κατ' ἀρχὰς νὰ ἐπικαλεῖσθε τοὺς καὶ ὕστερον εἰς δέσμην δίκην εὐπρήστων φρυγάνων νὰ τοὺς ρίπτετε εἰς τὴν πυράν. Εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, «ὁ στήσας πάλαι ποτὲ τὸν ἥλιον κατὰ Γαβαὼν καὶ

τήν σελήνην κατά φάραγγα Αιλῶν», νά δευτερώσῃ τὸ θῦμα καὶ νά παρατείνῃ ἀπαξ ἔτι τὸ μήκος τῆς ἡμέρας, νά ἐνισχύσῃ ἔτι πλέον τὸ φῶς αὐτῆς καὶ νά δεικνύῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς Ὑμῶν, ἵνα ἴδῃτε, κατανοήσῃτε ἐπιστρέψῃτε.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ

ΗΛΙΑΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ζαΐμη 71 — Πειραιεὺς

Πρὸς τὴν Σεβαστὴν Διευθύνσιν

τῆς ἐφημερίδος «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»

Ἀθήνας

Ἐν Π. Φαλήρῳ τῇ 16) 3) 1973

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Μετ' ἀφάτου λύπης, ἀλλὰ καὶ καταπλήξεως, ἀνεγνώσαμεν ἀπὸ τῶν σελίδων τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος (φύλλον 18.2.1973) τὴν δημοσιευθεῖσαν μελέτην τοῦ συνεργάτου σας κ. Λαμπροπούλου, ὑπὸ τὸν τίτλον «1.605.550 ἑτεροδόξοι στὴν Ἑλλάδα», μεταξὺ τῶν ὁποίων ἑτεροδόξων, κατατάσσει οὗτος ἐσφαλμένως καὶ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ πάτριον τῆς Ὁρθοδόξιας ἑορτολόγιον, ἤτοι τὸ παλαιὸν Ἡμερολόγιον. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἐβεβαίωσε διὰ τὸν κ. Λαμπρόπουλον δὲν ἔχει κατανοήσῃ ὅσον ἀφορᾷ τὸ περιεχόμενον τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Χριστιανικῆς Πίστεως, διὰ τὸ ὅποιον ἀγωνίζονται ἐπὶ μίαν σχεδὸν 50ετίαν οἱ ἀκολουθοῦντες τὰς πατερικὰς παραδόσεις.

Βεβαίως ἡ τοιαύτη ἀγνοία περὶ τὴν πνευματικὴν κληρονομίαν, οὐδόλως δικαιολογεῖται ὑπ' οὐδενός, διότι πιστεύομεν ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος δημοσιογράφος ἀσφαλῶς θὰ ἔχῃ σαφεστάτην εἰκόνα καὶ γνῶσιν τῶν ὁλικῶν ἀγαθῶν τὰ ὁποῖα ἐκκληρονόμησε ἡ πρόκειται νὰ κληρονομήσῃ ἐκ τῶν φυσικῶν του γονέων. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν ἐνδιαφέρεται οὗτος τόσο διὰ τὰ ὁλικά ἀγαθὰ, τοῦτο οὐσιαστικῶς δὲν βλάπτει, οὔτε αὐτόν, οὔτε τοὺς περὶ αὐτόν. Δυστυχῶς ὁμως ἡ ἀγνοία γύρω ἀπὸ τὰ πνευματικὰ θέματα πλήττει καὶ τοὺς περὶ ἡμᾶς, πολὺ περισσότερον σκανδαλίζει τὸ Πανελλήνιον ὅταν, ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀγνοίας, δημοσιεύονται ἐξ ἐγκρίτου καὶ κατ' ἐξοχὴν συντηρητικῆς ἐφημερίδος, βαρύταται πλάναι περὶ τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν πίστεως, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζουν τὸ γλυκὺ πικρὸν καὶ τὸ πικρὸν, γλυκὺ καὶ ὡς ἄλλαι πνευματικαὶ ἀκρίδες καταστρέφουν τὸ ἀγλαόκαρπον δένδρον τῆς ἀποκαλυφθείσης ἀνωθεν ἀληθείας, τὸ ὅποιο, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ἐποτίσθηκε ἀπὸ τὸ αἶμα ἑκατομμυρίων ἁγίων - μαρτύρων τοῦ εὐλογημένου Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ ὁποίου καρπὸς γλυκύτατος ὑπῆρξεν ὁ Ἑλληνορθόδοξος Βυζαντινὸς Πολιτισμὸς.

Οὕτω ὁ ἐν λόγῳ συνεργάτης σας ἀβασανίστως καὶ ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει, κατατάσσει τοὺς γνήσιους Ὁρθόδοξους Χριστιανοὺς Ἑλλάδος (παλαιοημερολογίτας) εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἑτεροδόξων καὶ ἀντι-

χρίστων Οὐνιτῶν, Ἰαχωδιτῶν καὶ ἄλλων!

Ἐρωτῶμεν λοιπὸν τὸν κ. Λαμπρόπουλον μετὰ πάσης ἀντικειμενικότητος, ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ πολῖται τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους: Ὅποια λοιπὸν εἶναι ἡ δογματικὴ διαφορὰ τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος πρὸς τὸ Ὁρθόδοξον δόγμα τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ κατατάσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἑτεροδόξων;

Ἀσφαλῶς θ' ἀγνοῇ ὁ κ. Λαμπρόπουλος ὅτι γενικῶς, ὁρθόδοξον φρόνημα σημαίνει ἐμμονὴν εἰς τὰ παραδοθέντα, παραδοχὴν ἀνεπιφύλακτον πάντων τῶν ὁσῶν Αὐτὸ Τοῦτο τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκέλευσε διὰ τῶν Ἁγίων καὶ σεπτῶν Οἰκουμενικῶν τε καὶ τοπικῶν Συνόδων καὶ λοιπῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν Θεοφύρων Πατέρων τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ ἐν ταύτῃ καταδίκην παντὸς ἐκκλησιαστικοῦ νεωτερισμοῦ. Τοσαύτη δὲ εἶναι ἡ ἀποστοφὴ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς πάντα νεωτερισμὸν, ὥστε διὰ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, νὰ ἐπιβάλῃ τὴν κοινὴν τοῦ ἀναθέματος εἰς πάντα νεωτεριστὴν καὶ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸν νεωτερισμὸν, ἀκόμη καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς ἀγράφου ἐκκλ. παραδόσεως, βροντοφωνοῦσα πρὸς πάντας ὅτι: «Εἰ τις πᾶσαν παράδοσιν ἔγραψεν ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα ἔστω». Αὐτὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα διὰ τῶν Θεοφύρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐθέσπισε τὸν ἀνωτέρω Κανόνα, ἵνα διαφυλάξῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἀπαρασάλευτον εἰς τὸν αἰῶνα καὶ διασφαλίσῃ τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν. Ἐξ ἀντιθέτου, οἰονδήποτε ἀντίθετον φρόνημα πρὸς τὸ ἀνωτέρω ὁρθόδοξον, τὸ ὅποιον καὶ ὑπεραμύνεται οἰουδήποτε Ἐκκλησιαστικοῦ νεωτερισμοῦ λογίζεται ὑπὸ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ὡς ἀλλότριον τοῦ ὁρθόδοξου φρονήματος Ταύτης καὶ καταδικάζεται ὑπ' Αὐτῆς, ὡς αἰρετικόν. Τότε καὶ μόνον δυνάμεθα νὰ ὁμιλῶμεν περὶ αἰρετικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος καὶ νὰ χαρακτηρίζωμεν ὡς ἑτεροδόξους τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ ἐν λόγῳ αἰρετικόν καὶ καινόδοξον φρόνημα.

Υπάρχει λοιπὸν ἔστω καὶ ἴχνος κακοδοξίας εἰς τοὺς Γνήσιους Ὁρθόδοξους Χριστιανοὺς Ἑλλάδος, τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ πάτριον ἑορτολόγιον, ὥστε νὰ χαρακτηρίζωμεν αὐτοὺς ὡς ἑτεροδόξους καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἐν λόγῳ ὁρθόδοξοι Ἕλληνες ἀγωνίζονται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τὴν διαφύλαξιν τοῦ ὁρθόδοξου φρονήματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀποτελοῦν συνέχειαν τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποῖαν ὁμολογοῦμεν εἰς τὸ 9ον ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως καὶ τὴν ὁποῖαν ἠκολούθει καὶ ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία μέχρι τοῦ ἔτους 1924. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τριῶν Συνόδων (1583 καὶ 1587), ἐξ ὧν ἡ τελευταία Πανορθόδοξος τοῦ ἔτους 1593 κατεδίδαξεν ὡς «παγκόσμιον σκάνδαλον» τὴν καινοτομίαν τοῦ Πάπα Γρηγορίου 13ου εἰς τὸ Ἡμερολόγιον, ὁ ὁποῖος μεταξὺ τῶν ἄλλων αἰρέσεων ἀπέβαλε, ἀπὸ τὸ κοινὸν τότε Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον τὰς 13 ἡμέρας Τοῦτο ἀκριδῶς ἐπραξε καὶ ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία, ὀνομάσασα τὴν 10ην

Μαρτίου 23ην Μαρτίου.

Τὸ ἐν λόγῳ Ὁρθόδοξον φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας μας θαυμασίως καὶ περιληπτικώτατα ἐμπεριέχεται ἐν τῇ πανορθόδοξῳ ἐγκυκλίῳ τοῦ 1848, ἥτις μεταξὺ τῶν ἄλλων διαλαμβάνει τὰ ἑξῆς: «...ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν κατελέγει ἐλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην ὀρθόδοξον πίστιν, ἀλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται, μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν μήτε ἀξίωσιν, μήτε ἀλλοίωσιν, ἢ τινὰ οὖν καὶ ὁ τολμῶν ἢ πράξει, ἢ συμβουλευσά, ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἡδὴ ἡρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἡδὴ καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς τάχα μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμένικαῖς Συνόδοις. Ἀπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἵρεσει ἢ οὐσίᾳ ἐκουσίως ἐνεδύθησαν κατάραν ὡς ἱμάτιον (ψαλμ. 108) καὶ πάπαι καὶ, τε πατριάρχαι, καὶ τε κληρικοί, καὶ Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ...».

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ δικαιολογεῖται ἀπολύτως ἡ ἐμμονὴ τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἰς τὸ πάτριον ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, τόσον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅσον καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων; Ἐξ ἀντιθέτου, ἐκ τῆς μὴ ὑπάρξεως τοιοῦτου Ὁρθοδόξου φρονήματος, ἐγεννήθησαν τὰ διάφορα ζιζάνια ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦτέστιν αἱ ποικιλῶναι αἵρετικαὶ δοξασαί καὶ οἱ ἡγούμενοι αὐτῶν αἵρεσιάρχαι, οἱ ὅποιοι ἀπέσπασαν πλῆθος πιστῶν ἐκ τῆς ποιμένης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὥστε σήμερον νὰ εὕρισκώμεθα πρὸ ὀργανωμένων πλέον, δῆθεν Ἐκκλησιῶν ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας (Καθολικὰς, Προτεσταντικὰς, Οὐνιτικὰς καὶ ἄλλας) ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως συναγωγὰς τῶν πονηρευομένων αἵρετικῶν, αἱ ὅποιοι ψευδῶς καὶ ὑποκριτικῶς ἀποκαλοῦνται Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι καὶ αἱ ὅποιοι ἔχουν ὡς μοναδικὸν σκοπὸν νὰ ἐξαφανίσουν εἰ δυνατόν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς τὴν ἀποκαλυφθεῖσαν σωτηριώδη ἀλήθειαν, τὴν ὁποία, διαφυλάττει καὶ μόνον ἡ Ὁρθόδοξος κατ' ἀνατολὰς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Πρὸς τοῦτοις δεόν νὰ προστεθῇ, πρὸς ἐνημέρωσιν τοῦ εἰρημένου συνεργάτου σας, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς Θεανθρώπινος ὀργανισμός, δὲν ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ τὴν ὀρωμένην καὶ ἐπὶ γῆς στρατευομένην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσαν τοιαύτην τῶν ἀπ' αἰῶνων ἁγίων Αὐτῆς μελῶν, ἔχουσα κεφαλὴν τὸν Κύριον, ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὡς ἐκ τούτου, τὰ ἐπὶ τῆς γῆς μέλη τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πρέπει ὡπωσδήποτε νὰ διατηροῦν πνευματικὴν μεταξὺ τῶν ἐνότητα (ὁριζόντιον) ἀφ' ἑνός, ἀλλὰ καὶ τοιαύτην ἐνότητα μετὰ τῆς ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίας (κάθετον) ἀφ' ἑτέρου, ἢ ὁποία ἐνότης ἐπιτυγχάνεται, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπὶ γῆς Ἐκκλησία ἀπδεχέται πλήρως καὶ ὑπακούει εἰς τὰ κελεύσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦτέστιν εἰς τὰ Δόγματα, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς Παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὸν τοιοῦτον σύνδεσμον πρὸς τὴν ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίαν ἢ ἄλλως πως τὴν

χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος δὲν ἀπώλεσεν ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὡς μὴ νεωτερίσασα ἢ φρονούσα τι διαφορετικὸν τοῦ καθ' ὅλου φρονήματος τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ἄλλωστε ὡς μὴ λησιμονοῦμεν ὅτι πάντες οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ οἱ ἥρωες προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν Ἰνῆσοι Ὁρθόδοξοι, τοῦτέστιν, παλααιομερολογῖται!

Εὐελπιστοῦμεν, ὅτι ἡ διευθυνσις τῆς ὑμετέρας ἐγκρίτου ἐφημερίδος διὰ τοῦ ἐν λόγῳ συνεργάτου αὐτῆς, θὰ προβῇ ὡπωσδήποτε εἰς ἀνασκευὴν τῆς ἐν λόγῳ δημοσιευθείσης μελέτης χάριν τῆς ἀληθείας ἐνημερώνοντας καταλλήλως τὰς σκανδαλισθείσας ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων ἀναγνωστῶν τῆς καὶ διατελοῦμεν μετὰ τῆς προσηκούσης τιμῆς

1) ΓΕΩΡΙΟΣ ΜΑΡΚΟΥΛΑΤΟΣ

Πτυχιούχος Ἀνωτ. Βιομηχανικῆς Σχολῆς
ὁδὸς Περικλέους 26 — Π. Φάληρον

2) ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΥΡΑΣ

Πτυχιούχος Π.Α.Σ.Π.Ε.
ὁδὸς Βυζαντίου 6 — Πειραιεύς

ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ

(ὁδὸς Λεῖκων ἀριθ. 27)

Καλαμάτα τῇ 2.9.1972

Ἐξοχωτάτους Κυρίους Κυρίου
Γεώργ. Παπαδέπουλον, Ἀντιβασιλέα - Πρωθυπουργόν
Στυλιανὸν Παττακόν, Ἀντιπρόεδρον
Νικόλαον Μακαρέζον, Ἀντιπρόεδρον
Ἰωάννην Λαδᾶν, Ἰπουργὸν Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν
Ἀπόστ. Βογιατζῆν, Πρόεδρον Συμβουλ. Ἐπιτροπῆς
Ἀθῆνας

Κατάπληκτος ἔμεινα ὅταν εἶδα εἰς τὰς Ἐφημερίδας τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἱερώνυμον νὰ λέγῃ, ὅτι οἱ παλααιομερολογῖται εἶναι παρασυνάγωγοι.

Οἱ παλααιομερολογῖται παρασυνάγωγοι;

Λυπηρὸν πρᾶγμα! Οἱ παλααιομερολογῖται εἶναι μέσα στὸ Σύνταγμα καὶ μέσα στὸν Νόμον καὶ μέσα στοὺς Θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας τῶν Θεῶν Ἀποστόλων καὶ πανταχοῦ.

Κατὰ τὸν 31ον Ἀποστολικὸν Κανόνα, «Ὅσοι χωρίζονται ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπόν τους πρὸ συνοδικῆς ἐξετάσεως διότι αὐτὸς κηρύττει δημοσίᾳ καμίαν κακοδοξίαν καὶ αἵρεσιν, οἱ τοιοῦτο, ὅχι μόνον εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐπιτίμια δὲν ὑπόκεινται, ἀλλὰ καὶ τὴν πρέπουσαν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους τιμὴν ἀξιώνονται κατὰ τὸν ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνόδου. Ἐπομένως ἐρωτῶμεν ποῦ σφάλῃ ὁ παλααιομερολογῖται; Ἀραγε αὕτη εἶναι ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία κατὰ τῶν Ἀποστόλων κατὰ τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων καὶ τοῦ Βασιλέως τὸ διάταγμα ὁ κ.κ. Αὐξέντιος εἶναι Ἀρχιεπίσκοπος πάσης Ἑλ-

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἕλληνες

«...ἐμίγησαν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἔμαθον
τὰ ἔργα αὐτῶν». (Ὁ Προφήτᾶναξ)

Εἶναι γινωστόν καὶ ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται, ὅτι ὁ Ἀθηναγόρας ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἵνα ἀνατρέψῃ ἱερά καὶ βίαια, νὰ καταπατήσῃ σептὰς παρα-

λάθος.

Διὰ τί διωκόμεθα λοιπόν;

Ἐπειδὴ τὸ θέλει ἡ πατερίτσα;

Βλέπομεν, ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἑορτολογίου τῷ 1924 ἐπέσαμεν εἰς τὸ ἀνάθεμα τῶν Κανόνων τῶν Αποστόλων καὶ τῶν ἑπτὰ (7) Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν τριῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τῷ 1583 — 1587 καὶ τῷ 1593 παρὰ τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας, οἱ ὅποιοι ἀπεφάνθησαν, ὅτι: «Ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας καθὼς καὶ αἱ ἑπτὰ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν, καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὸ μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νὰ ἀκολουθῶμεν καὶ θέλει νὰ ἀκολουθῇ τὸ νεοεφεύρετον Πασχάλιον καὶ τὸ νέον μηνολόγιον τῶν ἀθέων Ἀστρονόμων τοῦ Πάπα καὶ ἐναντιώνεται, εἰς αὐτὰ καὶ θέλει νὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ χαλάσῃ τὰ πατροπαράδοτα Δόγματα καὶ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅς ἔχη τὸ ἀνάθεμα καὶ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγγύρεως ὅς εἶναι».

Ἐσεῖς δὲ οἱ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ μένετε ἐν οἷς ἐμάθατε καὶ ἐγεννήθητε καὶ ἀνετράφητε καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ὁ καιρὸς καὶ ἡ χρεια καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα σας νὰ χύσῃτε διὰ νὰ φυλάξῃτε τὴν πατροπαράδοτον πίστιν καὶ ὁμολογίαν, σας καὶ νὰ φυλάγεσθε ἀπὸ τῶν τοιούτων καὶ προσέχετε ἵνα καὶ ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς σὰς βοηθᾷ καὶ ἡ εὐχὴ τῆς ἡμῶν μετριότητος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

Πιστεύομεν ὅμως εἰς τὴν Ἐπαναστατικὴν Κυβέρνησιν ἔπει σήμερον, ἀνῆλθεν νὰ ἀποδώσῃ τὸ δίκαιον ἀντὶ προσωποληψίας καὶ ἔσωσε τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος νὰ σώσῃ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἥ νὰ δώσῃ πλήρη ἐλευθερίαν εἰς τὸν κ.κ. Αὐξάντιον ἐπὶ τὸ σὲ λίγο χρονικὸν διάστημα ὁ κ.κ. Γερώνυμος θὰ μείνῃ μὲ ὀλίγους ὁπαδοὺς.

Πιστεύομεν ἀκραδάντως, ὅτι ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις θὰ δώσῃ τὸ δίκαιον εἰς τοὺς ἀδικουμένους καὶ θὰ κοπάσῃ ἡ θύελλα αὐτῇ.

Μετὰ μεγάλης εὐλαβείας

Ὁ Πρόεδρος

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁδὸς Λεϊκῶν, ἀριθ. 27

Καλαμάτα

δόσεις, καὶ ἐν ὀλίγοις ὡς μισθωτὸς ποιμὴν ἵνα θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ. Καὶ ἐν Ἀμερικῇ ἄλλως τε, τὰ ἴδια ἐπραΰεν. «Ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀμερικὴν — λέγουν οἱ νεωτερισταὶ — ἀνθεῖ καὶ προκόπτει ὁ Ἑλληνισμός. Διατηρεῖ ἀκραιᾶς τὰς παραδόσεις του καὶ τὴν ἐθνικὴν ἰδιομορφίαν του». Εἶναι τοῦτο ἀληθές. Βεβαίως, ἄλλοτε ὑπῆρχον ἐκεῖ πολλοὶ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι καὶ πραγματικοὶ Ἕλληνες. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁμως «ἐπάτησε» ἐκεῖ ὁ Ἀθηναγόρας, τίποτε δὲν ἄφησε ὄρθιον, τοὺς ἔκαμε ἀγνωρίστους καὶ ἀπὸ θρησκευτικῆς καὶ ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως. Μία ἐξονυχιστικὴ ἐρευνα τῆς «Μακεδονίας», τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἐδημοσιεύθη ἐν σειρᾷ ἄρθρων κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον 1952, μᾶς βεβαίως πλήρως περὶ τοῦτου. Σημειοῦμεν τινα ἐνταῦθα.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὰ παιδιὰ τῶν ὁμογενῶν ὑποχρεοῦνται ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ φοιτῶσιν εἰς τὰ Ἀμερικανικὰ δημοτικὰ Σχολεῖα. Ἐὰν δὲν ὁργανωθοῦν ἑλληνικαὶ Σχολαί, γράφουν, ὁ Ἑλληνισμὸς ὁ ἐκεῖσε, θὰ σβύσῃ. Τί πρέπει νὰ γίνῃ διὰ νὰ μὴ ἀφομοιωθῇ ὁ Ἑλληνισμὸς μετὰ τὸ ἐντόπιον στοιχεῖον; Ἀπόκειται μόνον, ἡ θρησκεία ὡς μόνος δεσμὸς μετὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ τῶν ὁμογενῶν διαιρεῖται εἰς Ἐπισκοπὰς. Εἰς ταύτην ὑπάγονται 320 Κοινότητες. Αἱ ἐκκλησιαστικαὶ Ἀρχαὶ τῆς Ἀμερικῆς, γράφουν, ἐκαινοτόμησαν ἐξαιρετικὰ εἰς τὴν ὅλην ἐμφάνισιν τῶν Ναῶν καὶ κατὰ τὸ Λειτουργικὸν μέρος. Εἰσῆγαγον, τὴν μικτὴν χορωδίαν, τὸ ἁρμόνιον, τοὺς πάγκους κλπ., ἀκολουθοῦντες τὴν πρόοδον, διὰ νὰ καταστήσουν τοὺς Ναοὺς ἐλκυστικούς, ἐφωδιάσαν, τὰς χορωδίας μὲ φωνάς, χωρὶς νὰ κάμουν διάκρισιν! Τὴν ἐπῆραν ὅπου τὴν εὗρηκαν. Ἔτσι εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Νέας Ὑόρκης φάλλουν ἐναντι ἀμοιβῆς καλλιφῶνοι. Ἑβραῖοι, οἱ ὅποιοι, κατὰ τὰ ἄλλα, εἶναι πιστοὶ ἑταῖοι τοῦ Ταλμούδ. Ἀλλ' αἱ καινοτομίαι προωθήθησαν ἐν περισσώτερον. Κάτω ἀπὸ τοὺς κυρίως Ναοὺς ἐκτίσθησαν αἶθουσαι, ὡς κέντρα ψυχαγωγίας, ἴδια διὰ τὴν νέαν γενεάν. Ἡ Ἐκκλησία — κατὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν — πάντοτε ἠυλόγησε τὴν ψυχαγωγίαν τῶν πνευματικῶν τῆς τέκνων καὶ διότι ἔχει ὑπ' ὄψιν, τὸ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μας προγόνων «ὅτις ἀνεόρτιστος, μακρὰ ὁδὸς ἀπαιδότητος», ἐπομένως, ἐπιτρέπονται καὶ αἱ χοροεσπερίδες εἰς τὰς αἰθούσας τῶν Ναῶν.

Ἄλλη καινοτομία εἰς τοὺς νεοανεγειρομένους Ναοὺς εἶναι τὰ εἰς τὴν Ἀγγλικήν, ρητὰ τοῦ Εὐαγγελίου γύρω εἰς τὸν Παντοκράτορα, ἥ εἰς τὸν Νάρθηκα. Ἐτέρα καινοτομία εἶναι ἡ χρῆσις τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης εἰς τὴν Λειτουργίαν· πολλοὶ Ἕλληνες ἱερεῖς τὴν χρησιμοποιοῦν διὰ νὰ γίνωνται καταληπτοὶ ἀπὸ τὴν νέαν γενεάν. Ἰδίως ἐπετράπη ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκο-

πήν, ἐπισημως, ἢ ἐκπανάληψις τοῦ κηρύγματος μόνον Ἀγγλιστί, ἢ χρησιμοποιοῦσι τῆς Ἀγγλικῆς εἰς τὰ Κατηχητικὰ καὶ ἢ ἐκτύπωσις τῆς Θείας Λειτουργίας Ἀγγλιστί. Ἀκούσατε καὶ ἄλλα.

Πρὸς τοῦτο εἰς τὴν πόλιν Μπροῦκλιν ἔχουν καὶ φυτώριον δι' ἱερεῖς ἢ «Ἑλληνικὴ Πατριαρχικὴ Θεολογικὴ Σχολή». Συντηρεῖται αὕτη ἀπὸ τοῦ «Ἀδελφῶτον τῆς Σχολῆς» Ἀλλὰ μεγαλυτέραν δωρεάν ἔχαμεν ἢ Α.Χ.Ε.Π.Α.. ὁργανώσεις Μασωνική. Ἐν τῇ Σχολῇ, κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἀθηναγόρα, διδάσκονται, οὐν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ἢ Ἀγγλικὴ φιλολογία κ.ἄ. Παραδίδουν μαθήματα δέκα καθηγηταὶ καὶ ἡ μίς Λούρα Τάυλор. Ὁ πρῶτος Διευθυντὴς αὐτῆς ἦτο ὁ σήμερον Ἀθηναγόρας Θυατείρων. Τὸ ἐλπεινὸν ἐκεῖνα ὑποκείμενον ποῦ παρουσιάσθη εἰς τὸ Προτεσταντικὸν Συνέδριον τοῦ Λούνδ, μὲ Προτεσταντικὴ στολήν. Εἰς τὸν Προτεστατισμὸν ἀποδίδεται τὸ Θεολογικὸν Ἀθηναγόρειον Ἰδρυμα.

Εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας ὁ μεγαλύτερος Ὀρθόδοξος Ναὸς εἶναι ὁ ἀνεγειρόμενος εἰς τὸ Λὸς Ἀντζελες, δι' ἐράνων, φροντίζει τοῦ κ. Τσάρλς Σκούρα τῆς Φόξ Τουέντι Τσέντουρι. Οἱ Ἑλληνοαμερικανοὶ τοῦ Λὸς Ἀντζελες χαρακτηρίζουν τὸν Ναὸν τοῦτον, ὡς μεγαλύτερον τοῦ κόσμου. Ἀρκετὰ περιέργον εἶναι δι' αὐτὸν τὸν Ναὸν. ποῦ κτίζεται μὲ χρήματα τῶν Ἰσραηλιτῶν φίλων τοῦ κ. Σκούρα, ποῦ ἔχει τὰ ρητὰ τοῦ Εὐαγγελίου γραμμένα εἰς τὸν Τροῦλον εἰς τὴν Ἀγγλικήν μόνον, ποῦ ἡ καμπάνα τοῦ τίθεται εἰς λειτουργίαν μὲ ἤλεκτρόνια, ποῦ ἔχει εἰς τὰ ὑπόγεια 53α τὰ κομφορ ἐνὸς μοντέρνου ψυχαγωγικοῦ κέντρου. Ἀποτροπιασμὸν ὅμως προκαλεῖ ἡ ἐν τῷ Ναῷ τούτῳ Ἐκκλῆσις τῆς Θεοτόκου, μὲ μεγάλα σκουλαρίκια καὶ κουρεμένα μαλλιά.

Ταῦτα κατῴρθωσαν οἱ Ἑβραϊομασῶνοι μοντέρνοι. Ἐν Ἀμερικῇ ὑπάρχουν πολυάριθμοι ὁμογενῶν ὁργανώσεις. Ἀλλὰ μεγαλυτέρα ἔλυν εἶναι ἢ Α.Χ.Ε.Π.Α. Κατὰ τὸ 1907, πρώτη ὁργάνωσις ἐνεφανίσθη ἐκεῖ ἢ «Πανελλήνιος Ἐνωσις» ὀλίγον βραδύτερον ἐτορπιλίσθη ὑπὸ τῶν καταχθονίων Ἑβραίων καὶ ἐξεπήδησεν ἢ ὁργάνωσις τῆς Α.Χ.Ε.Π.Α. καὶ τῆς Γ.Κ.Α.Π.Α. μὲ ἔδραν τὴν Οὐάσιγκτων. ἔχει 380 τμήματα εἰς

ὅλην τὴν Ἀμερικὴν. «Δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζωμεν, γράφουν, ὅτι ἢ Α.Χ.Ε.Π.Α. εἶναι ἀντιγραφὴ τοῦ ἐλευθεροτεκτονισμοῦ. Κατὰ 90% στηρίζεται εἰς τοὺς Μασῶνους, τῶν ὁποίων ἡ δύναμις εἶναι μεγάλη εἰς τὸν Νέον Κόσμον. Μεγάλῃ, πάντως, εἶναι καὶ ἡ δύναμις τῆς Α.Χ.Ε.Π.Α. Λέγεται ὅτι ἐκ τῶν 48 κυβερνητῶν τῶν Πολιτειῶν, οἱ 45 εἶναι μέλη τῆς. Διαθέτει μέλη πρόθυμα νὰ ἀνοίξουν τὸ πουργί των καὶ νὰ ἐνισχύσουν τοὺς σκοποὺς τῆς... ἔχει καὶ πολλὰ σχέδια διὰ τὴν Ἑλλάδα».

Μάλιστα, διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἔχει σχέδια ἢ ἑβραϊομασωνικὴ αἵτη ὁργάνωσις ὅπως καὶ διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν! Εἶδομεν τὸ ὄργανόν τῆς, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν, τι καταχθόνια σχέδια ἐτίμαζε. Εἶδομεν τὸν προδατόσχῃμον τοῦτον λῦκον, τὸν διὰ τὰς ἀμαρτίας τοῦ λαοῦ καθημένον ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Γρηγορίων καὶ Χρυσοστόμων. Ἀλλ' ὥς ἀκούσωμεν πάλιν τὸν μέγαν τῆς Ἐκκλησίας μας ρήτορα τί λέγει διὰ τοὺς δίκην Ἀθηναγόρα ἐπισκόπους: «Οἱ ποιμένες λῦκοι, τὰ πρόβατα συντετριμμένα, περὶ ἀθέων αἰρετικῶν λόγος οὗτοι ἔχθροὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ λῦκοι τῆς αὐτοῦ ποιμνῆς. Καὶ οὐ μόνον λῦκοι, ἀλλὰ λοιμοί, καὶ ἀσεβεῖς, καὶ ἀντιδικοὶ, καὶ ἔχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι καὶ βλάσφημοι, καὶ ὑποκριταί, καὶ κλέπται, καὶ λησταί, καὶ βδελυκτοί, καὶ ψευδοπροφῆται καὶ ψευδοδιδάσκαλοι, καὶ ὁδηγοὶ τυφλοί, καὶ πλανῆται, καὶ πονηροί, καὶ Ἀντίχριστοι, καὶ σκάνδαλα, καὶ υἱοὶ τοῦ πονηροῦ, καὶ ζιζάνια, καὶ ἄθεοι, καὶ πνευματομάχοι, τέκνα τοῦ πονηροῦ Διαβόλου... Καὶ ταῦτα εἰρήσθαι οὐ μόνον παρὰ τῶν λαϊκῶν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν δοκούντων εἶναι ποιμένων, καὶ τόπους ἐπεχόντων Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ἀλλ' οὐ τρόπους, πρὸς οὓς εὐκαιρον εἰπεῖν. Οὐαὶ ὑμεῖς ὁδηγοὶ τυφλοί, καὶ ἁμαρτίαι, καὶ ἀστηρίκτοι, οἱ ἱματίων καλλωπισταὶ καὶ οὐχὶ διδλίων, οἱ καταλιπόντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τῇ γαστρὶ διακονοῦντες, ὧν ὁ Θεὸς ἢ κοιλία, καὶ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ. Οἱ τὸ γάλα, καὶ τὸ ξεῖρον, καὶ τὰ κρέα τῆς ποιμνῆς καταχρῶμενοι, περὶ δὲ τῶν προβάτων οὐ φροντίζοντες».

+ ΑΡΣΕΝΙΟΣ ΚΟΤΤΕΑΣ

Ἀγιορείτης Μοναχὸς 1953

(Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίον

«ΔΑΚΤΥΛΟΔΕΙΚΤΗΣ» τοῦ ἰδίου)

Ἀναυοίνωσις

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ πᾶν ζήτημα οἰκονομικῆς φύσεως δέον ὅπως ἀπευθύνονται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον - Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ. 628.280.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ι. Συνόδου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Όραματίστριαι

Εἰς τὴν σημερινήν ἐποχήν, ὅπου τὸ ψεῦδος καὶ ἡ σύγχυσις βασιλεύουν, εὐρίσκου, πρόσφορον ἔδαφος οἱ παικίλοι ψευδοπροφήται, διὰ τὰ ἐλκύουσιν τοὺς ἀστηρίκτους καὶ ἀφελεῖς. Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν τοιούτων ψευδοπροφητῶν ὑπάγονται καὶ οἱ δραματίστριαι.

Όραματίστρια: ὑπάρχουν δυστυχῶς ἀρκεταὶ καὶ μάλιστα πληθύνονται ἐπικινδύνως. Αὐταὶ εἶναι γυναικες πλανηθεῖσαι ἀπὸ τῆς εὐθείας καὶ ἀπλῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀποδύονται εἰς τὴν συγκέντρωσιν ὑπαδῶν. Ὡς δόλωμα χρησιμοποιοῦν εἴτε τὰ ψευδῆ ὁράματα, εἴτε τὰ φανταστικά θαύματα. Τοιαῦτα δραματίστριαι εἶναι πολλαὶ καὶ διάφοροι ἐν Ἑλλάδι, καὶ εἰς τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης ὑπάρχει ἡ Ἐλευθερία Σύρμου, περὶ τῆς ὁποίας καὶ θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὴν παρούσαν ἐπιστολήν.

Δυστυχῶς, παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας συστάσεις καὶ νουθεσίας τὰς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία μητρικῶς ἀπευθύνει πρὸς τὰ τέκνα τῆς, ὑπάρχουν μερικοὶ ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, οἱ ὁποῖοι συνεχίζουν νὰ ἀκολουθοῦν αὐτὴν τὴν δραματίστριαν. Συγκεκριμένως ἡ Σύρμου ἐκλήθη τὴν 8) 11) 1967 εἰς ἀπολογία ἐνώπιον τοῦ Σεβασμιωτάτου Σαλαμίνοσ κ.κ. Γερωντίου, παρισταμένων καὶ τῶν ἀρχιμανδριτῶν Εὐφραΐμ, Ἰλαρίωνος, Ἰακώβου καὶ τῶν τότε ἱεροδιακόνων Ἐπιφανίου καὶ Εὐθυμίου.

Ὁ Σεβασμιώτατος Σαλαμίνος ἐκάλεσε αὐτὴν νὰ δηλώσῃ ποῖα εἶναι τὰ ὁράματα τὰ ὁποῖα βλέπει διὰ τὰς διαπιστώσας ἂν αὐτὴ ἔχει ἀγιότητα ἢ πρόκειται περὶ πλάνης. Καὶ πράγματι πανηγυρικῶς διεπίστωσαν ὁ ἐπίσκοπος καὶ οἱ ἱερεῖς ὅτι πρόκειται περὶ πλάνης. Καὶ πράγματι. Πρὸς ταῦτα ὁ ἐπίσκοπος ἔκαμε συστάσεις εἰς αὐτὴν νὰ παύσῃ τοῦ λοιποῦ νὰ διακηρύσσῃ ὅτι βλέπει ὁράματα. Ἐκείνη ὡς τέκνον ἀπειθείας καὶ ἀνταρσίας κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὅχι μόνον δὲν ἐδέχθη τὰς νουθεσίας, ἀλλὰ μάλιστα ἀπεκάλεσε τὸν Σεβ. τον καὶ τοὺς λοιποὺς κληρικοὺς πεπλανημένους. Ἐπίσης ὁ Σεβασμιώτατος Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσόστομος δ' ἐγκυκλίου του ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1972 ἀφοῦ ἐπέστησε τὴν προσοχήν τῶν πιστῶν ἐπὶ τῆς φοβερᾶς πλάνης τῆς γυναίκας αὐτῆς συνέστησε πατρικῶς εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ. τῆς ἐπισκοπῆς Θεσσαλονίκης, ὅπως παύσουν τοῦ λοιποῦ πᾶσαν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτῆς, εἰ δὲ καὶ συνεχίσουν ἀπειθοῦντες εἰς τὰς ἐντολὰς τοῦ Ἐπισκόπου νὰ εὐρίσκωνται ὑπὸ ἐπιτιμίων ἀκοινωνησίας.

Οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτὴν βλάπτουν ὅχι μόνον τὸν ἑαυτὸν τους, ἀλλὰ γίνονται αἰτίαι ἀπωλείας καὶ ἄλλων ψυχῶν δι' οὓς Χριστὸς ἀπέθανεν (Α' Κορ. κ. 11). Ἐπειδὴ λοιπὸν αἱ προηγούμεναι νουθεσίαι καὶ ἐπιτίμια ἀπέδωκαν ἀκαρποὶ, ἐρχόμεθα σήμερον νὰ ἐλέγξωμεν δριμύτερον τὴν ἀπειθεῖαν ὠρισμένων πι-

στῶν μὲ τὴν πρόθεσιν ἢ νὰ συνετίσωμεν τούτους καὶ τοὺς ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν ὑγιαίνουσαν διδασκαλίαν, ἢ εἰς ἀνάγκην νὰ προφυλάξωμεν ἐκ τῆς κακίας τούτων τὸ ὕγιες χριστιανισμὸν πλήρωμα.

Καὶ ὡς ἴδωμεν, τῶρα τὰ σημεῖα τῆς πλάνης τῆς γυναίκας αὐτῆς. Ἰσχυρίζεται ὅτι βλέπει εἰς ὁράματα τὸν Χριστὸν, τὴν Παναγίαν, τοὺς Ἁγίους. Καὶ τίθεται τὸ ἐρώτημα. Πράγματι, βλέπει τὸν Χριστόν; Λέγει ἡ Ἁγία Γραφή εἰς τοὺς μακαρισμοὺς: «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁφονται». (Ματθ. α' 8). Ἄρα πρέπει αὐτὴ νὰ ἔχῃ καθαρότητα καρδίας καὶ νὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς μεγάλα ὕψη ἀγιότητος ὥστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος «ὃν φρίττει καὶ τρέμει τὰ Χερουδὶμ» νὰ συγκαταβαίῃ καὶ νὰ συνομίλῃ πρὸς αὐτήν. Τὴν συγκατάδασιν αὐτὴν ἔδειξεν ὁ Κύριος ὅταν εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς γῆς. Μετὰ τὴν Ἀγάληψιν σπαλνίος ἐμφανίζεται καὶ πάλιν μὲ τὸν σκοπὸν εἶτε νὰ ἐλκύσῃ εἰς τὴν πίστιν καλοπροαιρέτους ψυχάς, εἴτε διὰ τὰ ἐπισχύσῃ τοὺς ἀγωνιζομένους πιστοὺς δούλους του. Ποτὲ ὅμως αἱ ἐμφανίσεις αὗται δὲν ἐγένοντο ἀπλῶς πρὸς ἐπίδειξιν δυνάμεως ἢ πρὸς ἱκανοποίησιν προσκαίρων αἰτημάτων. Οἱ ἅγιοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι κατηξιώνοντο νὰ ἴδου ὁράματα, ἐκοσμοῦντο μὲ μεγάλας ἀρετάς. Εἶχον πρὸ πάντων ταπεινῶσιν καὶ ἡσθάνοντο τὸν ἑαυτὸν τῶν ὡς τὸν ἔσχατον τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ἀνάξιον διὰ τὰ ἴδου ὅχι μόνον τὸν Κύριον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἁγίους του. Ἐπειδὴ δὲ ἐγνώριζον ὅτι ὁ Σατανᾶς διὰ τὰ πλάνησιν τοὺς ἀστηρίκτους «μετασχηματίζετο ἀκόμη καὶ εἰς ἄγγελον φωτός» προσποιούμενος ὅτι εἶναι ὁ Κύριος, εἴτε κάποιος ἐκ τῶν ἁγίων, ἀπέφευγον συστηματικῶς νὰ πιστεύουν εἰς τὰ ὁράματα. Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἐρημὸν τοῦ Ἀθω κατηξιώθη νὰ ἴδῃ τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ἐξ ἀρχῆς αἰσθανόμενος τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὡς ἀνάξιον νὰ ἴδῃ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, ἐπίστευσε, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σατανικῆς φαντασίας, διὰ τοῦτο καὶ ἤρχισε τοὺς ἐξορκισμοὺς. Ἐκείνη ὅμως ἵστατο σταθερὰ ἐνώπιόν του καὶ μάλιστα τὸν ἐπήγεσε διὰ τὴν δυσπιστίαν του. Καὶ ὅταν ἀκόμη ἔδλεπον πραγματικὰ ὁράματα οἱ ἅγιοι, δὲν ἀνακοινούσαν αὐτὰ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ μάλιστα ἀπέφευγον τὰ συναναστροφὰς καὶ τὸν ἔπαινον τῶν ἀνθρώπων, προτιμῶντες νὰ τέρπωννται εἰς τὴν θέαν τοῦ Θεοῦ ἐφαρμόζοντες τὸ γραφικόν «Ἴδου ἐμάκρυνα φυγαδεύων καὶ ἠυλίσθη ἐν τῇ ἐρήμῳ».

Ἄς κρίνωμεν λοιπὸν μὲ τὸ ἀφευδὲς κριτήριον τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως τὴν γυναῖκα αὐτὴν: ἔχει πραγματικὸν πνεῦμα Θεοῦ; Ποιὸς λόγους ἐπικαλεῖται διὰ τοὺς ὁποίους δέθεν ἐμφανίζεται εἰς αὐτὴν ὁ Κύριος καὶ οἱ ἅγιοι; Οἱ λόγοι εἶναι καθαρὰ κοσμικοὶ καὶ μάλιστα προκαλοῦν τὸν γέλωτα. Διάφοροι ἀσθενεῖς πά-

«Τὸ Παλιό Ἡμερολόγιο»

«Συμβολὴ Ἀναγνωστῶν»

Τριανταφύλλου Εὐθύμιο, Ἀξιωματικὸς Χωρ)κῆς ἐ.α.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Νὰ γίνωμεν καὶ ἡμεῖς νεοημερολογίται ἐπιποθεῖτε. Δὲν σὲς ἱκανοποιεῖ τὸ γεγονός, ὅτι ὡς Παλαιοημερολογίται δὲν ἐπλαιώσαμεν πὺν κομμουνισμόν, διὰ τὰ συμπράξωμεν εἰς τὴν σφαγὴν 100.000 ἀθῶων Ἑλλήνων, τὰ ἐρημώσωμεν τὰ πάντα; Ἐπαναλαμβάνομεν καὶ αὖθις, ὅτι τὰς αἰρέσεις καὶ πάντα ἐχθρὸν τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως, ἡμεῖς οἱ πεπλανημένοι καὶ καθυστερημένοι, ἀπροσάρμοστοι πρὸς τὴν ἐπιστήμην, γνησίως πιστεύοντες εἰς τὰς παρα-

δόσεις, ἀποστρεφόμεθα μετ' ἀηδίας ὡς ἀποστρέφεται τις τὴν ἑαυτοῦ κόπρον. Ἡ αὐτοφνημιζομένη ὡς «ἐπίσημος» Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία τί δὲν περικλείει εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς; Μασόνους; καὶ τοὺς κηδεύει μάλιστα μετ' ἀζημίωτον. Κάποτε τοὺς ἔγινε παρατήρησις ἀπὸ ἡμᾶς διὰ τὰς κηδεῖας καὶ εἶπον: «δὲν ἐγνωρίζομεν ὅτι ὁ κηδευθεὶς ἦτο τῆς διαβολικῆς Στοᾶς τέκνον!» Ἐν τούτοις, ἐποίησαν καὶ τὸ 400ῆμερον μνημόσυνόν του!... Μήπως κομμουνιστὰς, ρασοφόρους καὶ μὴ; Ὑπερτετρακόσιοι ἀνόσιοι ἱερεῖς τῆς

οχοῦντες ἀπὸ σωματικῆς ἢ ψυχικῆς ἀσθενείας καὶ μὴ ἐπαναπαυόμενοι, εἰς τὴν θείαν βοήθειαν, καταφεύγουσιν εἰς τὴν Σύρμου καὶ τὴν παρακαλοῦν μετ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Μητέρα Ἐλευθερία παρακάλεσε τὸν Χριστὸν νὰ με θαραπέυσῃ». Ἐκείνη ἀμέσως διατάσσει ὅλους τοὺς παρευρισκομένους νὰ γονατίσῃν καὶ αὐτὴ ἵσταται: ὀπισθεν ὅλων ὥστε νὰ μὴ φαίνεται καὶ προσεύχεται μετ' αὐτῶν ἀνατάληπτα. Μετὰ ταῦτα καλεῖ ὅλους νὰ ἐγερθῶν καὶ ἀπαντᾷ μετ' ἀφέλειαν εἰς τὸν ἀσθενῆ: «Ὁ Κύριος με διεβεβαίωσεν ὅτι σὲ θεράπευσε. Πήγαινε, εἰσαι ὀγιῆς!» Τί βλέπομεν ἐδῶ; Ὅτι ὁ Κύριος δῆθεν ἐμφανίζεται ἐν μέσῳ τῆς κοσμικῆς συγχύσεως καὶ εἰς μίαν γυναῖκα ἢ ὁποῖα δὲν γνωρίζομεν καὶ ποῖαν προσευχὴν λέγει ἢ καὶ τί ἄλλας τέχνας χρησιμοποιοῖ, ἐφ' ὅσον προσεύχεται ἀθέατη ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ἐμφανίζεται εἰς μίαν γυναῖκα μετ' ὅλον σκοπὸν νὰ διαβεβαιώσῃ αὐτὴν ὅτι εἰσηκούσθη ἢ δέησίς της καὶ ὁ ἀσθενὴς θεράπευθη. Πρωτόκουστα πράγματα εἰς τὴν γνησίαν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ποῖος οἷστρος καὶ ἐσφορικὴ αἰῆσις κατέχει τὴν γυναῖκα αὐτὴν, ὥστε νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Κύριος εἰς ἓνα τῆς νεύμα κατέρχεται ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ διαβεβαιώνει αὐτὴν ὅτι θεράπευσε τὸν ἀσθενῆ; Ὁ Θεὸς ὑπερφάνους ἀντιτάσσεται ταπεινοῖς δὲ δίδωσιν χάριν (Ἰακ. ε' 6). Σατανικὰ λοιπὸν εἶναι τὰ δράματα αὐτά.

Ἀλλὰ καὶ ἓνα ἄλλο στοιχεῖο κάμνει τὴν συνείδησιν τοῦ Ὁρθοδόξου νὰ φρίττῃ. Τελευταίως ἐφιλοτεχνήθη καὶ εἰπὼν εἰς τὴν ὁποίαν ἢ Σύρμου ἐμφανίζεται ὡς ἁγία καὶ εὐλογοῦσα. Τί ἐστὶ χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων; Αὐτοανακηρύσσεται ἁγία καὶ μάλιστα μεταδίδει εὐλογίαν. Ποῖος; Μία ἀπλή γυναῖκα. Γνωρίζομεν ὅτι ἡ χάρις καὶ τὰ μυστήρια καὶ κάθε εὐλογία παρέχεται μόνον ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς τοῦτο τεταγμένων Ἀρχιερέων καὶ πρεσβυ-

τέρων ὡς οἰκονόμων τῶν Θείων Μυστηρίων. Οὐδεὶς ἄλλος δύναται νὰ μεταδώσῃ εὐλογίαν ὅσῃν ἀγιότητά καὶ ἂν ἔχῃ. Πλανῶνται λοιπὸν οἰκτρῶς ὅσοι ἀναμένουν εὐλογίαν ἀπὸ τὴν Σύρμου Αἱ εὐλογίαι τῆς εἶναι ἀλογίαι. Ἡ δὲ δῆθεν θεραπεία τὴν ὁποῖαν πολλοὶ ἐκ τῶν ἐπαδῶν τῆς ἰσχυρίζονται ὅτι ἔλαβον, εἶναι πλάνη, διὰ τῆς ὁποίας ὁ σατανᾶς γίνεται κυρίαρχος εἰς τὰς δυστυχεῖς αὐτὰς ψυχάς. Τονίζομεν καὶ πάλιν: Ἐκτὸς Ἐκκλησίας εὐδαιμία ὑπάρχει σωτηρία, ἢ δὲ Σύρμου εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας ὡς ἐκδιωχθεῖσα ἀπὸ ὅλους τοὺς ναοὺς τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἐλπίζω μετὰ ταῦτα νὰ ἀντιλαμβάνεσθε καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι τὴν πλάνην τῆς Σύρμου καὶ ὅτι καλῶς ἐπεβλήθη εἰς αὐτὴν καὶ τοὺς ἐπαδούς της τὸ ἐπιτίμιον τῆς ἀκοινωνησίας ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσόστομου.

Ἐπομινήσκομεν καὶ πάλιν τὸ ἐπιτίμιον τοῦ Σεβασμιωτάτου. Κινούμενοι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν «ἐλεγχον, παρακάλεσον, ἐπιτίμησον», καλοῦμεν ἐκ νέου ὅσους ἐκ τοῦ ποιμνίου ἡμῶν, περιφρονούντας τὴν ἐντολὴν τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου, συνεχίζουσιν τὴν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν, ὅπως παύσουν ὀριστικῶς πᾶσαν ἐπαφὴν καὶ δεσμόν μετ' αὐτῆς ἵνα μὴ ὑποπέσουν εἰς τὴν ἀνοιχτήρμονα κρίσιν τοῦ Θεοῦ ὃ ὁποῖος λέγει: «Ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς διακόνους τῶν ἐμῶν ἀθετεῖ (Λ. ι' 16). Ὅσοι ἐπιμένουν κοινωνοῦντες μετ' αὐτῆς θὰ εὐρίσκωνται ὑπὸ δεσμὸν ἀρχιερέως καὶ θὰ ἀπαγορεύεται εἰς αὐτοὺς ἢ συμμετοχὴ ὅχι μόνον εἰς τὴν θείαν κοινωνίαν, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀντιδῶρου θὰ ἀξιοῦνται.

Εἴθε ὁ Κύριος νὰ φωτίσῃ τὰς καρδίας τῶν ἀπειθεῶντων ὥστε νὰ ἀναγνῶσιν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτῶν (Ἰακ. ε' 20) ἵνα μὴ ἔλθουν ἡμέραι ἐκδιώξεως (Λ. κα' 22) ὁπότε θὰ κλαύσουν μὲν, ἀλλὰ ἀνωφελῶς.

Ἀρχιμανδρίτης Εὐθύμιος Ὁρφανὸς

«ἐπιστήμου» ἐπιστήμως μετὰ δύο ἐπισκόπων πρῶτοι ἀνῆλθον εἰς τὸ Βουνὸν μετὰ τὸν Ἀρην Βελουχιώτην, τὸν Σαράφην, φρονεῖται ψυχῶν καὶ σωμάτων.

Ὁργίσαντο εἰς ἐγκλήματα, ἐσταύρωσαν, μάλιστα καὶ συλλειτουργοῦς των. Ἐὰν ἐνεκα ἡλικίας διαφεύγουν τὰ γεγονότα ταῦτα τῆς μνήμης ὑμῶν, σὺς τὰ ὑπενθυμιζόμεν ἡμεῖς, οἵτινες τὰ ἐξήσαμεν. Ἐχει ἡ «ἐπιστήμος» νὰ μᾶς εἴπῃ, ἕνα ἔστω, γνησίως ὀρθόδοξον λειτουργὸν μας, ἀνταρτοκομμουνιστὴν, ἄθεον, ἔκτρωμα, ὅστις ἤδη νίπεται ἐν ἀθώοις τὰς χεῖρας του καὶ κυκλῶναι τὸ θυσιαστήριον τοῦ Χριστοῦ;

Ἀνῆλθεν εἰς ἀμβώνα παλαισημερολογιτῶν κανεῖς ἐπίσκοπος τύπου Μελίτωνος, διὰ νὰ κηρύξῃ εὐλαδική, ὑποδοχὴν τοῦ Καρναβάλλου; Ἐθεάθη κανεῖς Παλαισημερολογίτης Δεσπότης ἢ παπᾶς, παρακολούθων ποδόσφαιρον εἰς τὸν «Παναθηναϊκόν» νὰ φέρῃ πολιτικὴν περιβολήν, ἀθλητικὴν φανέλλαν, κεκαρμένην τὴν κόμη, ἀλλὰ γκαρσόν, σχιστὸ σακκάκι, φαθάκι, ψαλλιδισμένον μύστικα καὶ περιποιημένην διὰ ψαλίδος γενειάδα; Μὲ τοιγαράκι εἰς τὸ στόμα;

Μᾶς εἶπον, ὅτι ἡ «ἐπιστήμος» εὐρίσκεται «ἐντὸς τῶν τειχῶν» ἐν ἀσφαλείᾳ! Ἀλλὰ τότε πῶς ἐντὸς τῶν τειχῶν εἰσῆλθεν ὁ αἰρετικὸς Πάπας μετὰ τὰς 20 φραγκοκαλογραίας του καὶ ἐκοινωνήσαν τῶν νεσημερολογιτικῶν μυστηρίων; Ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τῶν Ἀθηνῶν, μάλιστα! Τεῖχη εἶχε καὶ ἡ Ἱερουσαλήμ. Λέγεται μάλιστα τόσον εὐρέα, ὥστε νὰ γίνεται εὐχερεστάτη ἢ δασταύρωσις ἐξ (6) βαρέων τάνκς. Καὶ ὅμως, οὔτε κἂν ἀντελήφθησαν οἱ πολιορκούμενοι Ἑβραῖοι πῶς ἤνοιξαν αἱ θύραι καὶ εἰσῆλθον οἱ Χαλδαῖοι διὰ νὰ ἐργώσων τὴν πόλιν καὶ ἀπαγάγουν αἰχμαλώτους τοὺς ἀσεβεῖς Ἰουδαίους εἰς τὴν Βαβυλῶνα μετὰ τοῦ ἀσεβοῦς βασιλέως Σεδεκίου.

Διὰ νὰ παραλείψωμεν τὰ Πατερικὰ ἀναθήματα κατὰ τοῦ Πάπα καὶ τοῦ ἑορτολογίου του, τὰς ὑποθήκας τοῦ ἁγίου Μάρκου καὶ λοιπῶν ἁγίων, οὓς τιμῶμεν, σεβόμεθα, ἑορτάζομεν καὶ πανηγυρίζομεν τὰς μνήμας των. Ἐσχάτως ἀνεκηρύχθη ἅγιος ὁ ἀπόστολος καὶ ἐθνομάρτυς ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἀνηγέρθησαν περικαλλεῖς ναοί. Ὁ ἅγιος οὗτος ἀφῆκε ρητὴν ἐντολήν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους Χριστιανούς, κραυγάζων πάντοτε: «Τὸν Πάπα πάντοτε νὰ τὸν καταριέσθε!...». Εἶναι ἐντολή του, ἀλλ' οὐ μόνον κατάρας καὶ ἀναθεματισμούς ὁ ἀντίχριστος δὲν ἀκούει ἀπὸ τοῦς Ἑλληνας δῆθεν ὀρθοδόξους, ἀλλὰ καὶ ἐγκωμιάζεται καὶ τιμᾶται καὶ συλλειτουργεῖ μετὰ τῶν «ἐπιστήμων» καὶ αἱ συμβουλαὶ του πάντοτε εὐμενῶς δεχταὶ γίνονται, διότι ὡς «καλοὶ Χριστιανοί» τὸν συγχωροῦμεν διὰ τὰς σταυροφορίας ἐξ ὧν οἱ Ἑλληνας τὰ πάνδεινα ἔπαθον, ἀλλὰ καὶ διότι ἡσθάνθη ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ὅταν οἱ ἄγαρινοὶ κατέλυσαν μίαν ἀπέραντον καὶ ἐνδοξὸν Βυζαντινὴν αὐτοκρατορίαν, διὰ νὰ στενάξῃ ὁ Χριστιανισμός, ἐξ αἰτίας τοῦ τέρατος αὐτοῦ, ἐπὶ 4 αἰῶνας. Διὰ τὰς πρὸς τὸ ἔθνος μας καλὰς ὑπηρεσίας του καὶ τῆς εὐεργεσίας, ἃς ἐπιδαψιλεύει. Διὰ τοῦτο καὶ ὡς «Προφηταπόστολον» αὐτὸν ἔχει ἡ «ΕΠΙΣΤΗΜΟΣ» με-

τὰ τοῦ ἀποθανόντος Πατριάρχου Ἀθηναγόρου. Εὐτυχῶς δὲν μᾶς ἤξιώσα καὶ ἡμᾶς τοὺς εὐτελεῖς ὁ Πανάγαθος, ἵνα τοιοῦτους προφηταποστόλους ἀποκτήσῃ καὶ ἡ διωκομένη διὰ τὸ Ὄνομα Του ἡμετέρα Ἐκκλησία. Ἐφύγομεν εἰς τὰς ἐρήμους, ἵνα δεώμεθα ὅπως μὴ ἀξιωθῶμεν τοιούτων νεσημερολογιτικῶν δωρεῶν!...

Ἀλλά, ἀγαπητοὶ κ.κ. Παπαδούκα, Σάμπα, τ. ὑπουργεῖ τῶν Ὀρθοπεδικῶν κ. Παπακωνσταντίνου καὶ οἱ λοιποὶ σὺν ὑμῖν, πόθεν τὴν ἀρχὴν ἔσχον αὐτὰ τὰ τερπνὰ διὰ τὴν αὐτοκέφαλον ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν; Δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα παπικῶν ραδιουργιῶν καὶ συμβουλῶν περὶ παραδοχῆς τοῦ... ἐπιστημονικῶς δῆθεν, ἀκριβεστέρου ἡμερολογίου του; Καὶ τίνα σχέσιν ἔχει ἡ ἐξευτελισμένη ἐπιστήμη μετὰ τὴν Ὀρθόδοξον εἰς Χριστὸν Πίστιν μας; Δὲν ἦσαν ἐπιστήμονες — Πανεπιστήμονες μάλιστα — οἱ Πνευματέμφοροι Πατέρες τῆς Α' Οἰκουμένης Συνόδου, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς ἀναλύσεως τοῦ κεραμιδιοῦ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, ἀπεδείκνυν τὸ τρισυπόστατον τῆς Θεότητος, ἐναντίον τῆς ληρώδους φλυαρίας τοῦ δυσσεβοῦς Ἀρείου, ὃν καὶ κατήσχυναν; Μικρὸς ἐπιστήμων ἦτο ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ γάτοχος ἐπὶ διπλωμάτων; Ἀλλ' ὁ μακάριος οὗτος δὲν ἐσπούδασε, ἵνα μεταβάλῃ τὸν Κωνσταντῖνον εἰς Τούλαν, τὴν Δημητρούλαν εἰς Δημήτριον, τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ εἰς ἔργα τοῦ Δαβόλου, εἰς τέρατα καὶ ἐξαμβλώματα τῆς φύσεως. Ἀφῆκε αὐτὴν τὴν σατανικὴν τέχνην διὰ τοὺς σημερινούς ἀπίστους ἐπιστήμονας. Ἐκεῖνος σκοπὸν τῆς ζωῆς ἔθηκε νὰ σώσῃ ψυχάς. Διὰ τοῦτο καὶ πᾶμπλουτος ὢν ἐπτῶχευσε ἐλεῶν συνεχῶς, ἐνῷ αὐτὸς διὰ κριθίνου ἄρτου τρεφόμενος καὶ τοῦτον μετριώτατα καὶ οὐκ ἐν πλησμονῇ, ὥστε νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν φυματίωσιν καὶ ν' ἀποθάνῃ ἐν τέλει φυματικὸς ἐν ἡλικίᾳ μόλις 45 ἐτῶν!

Εἰς ἐπίρρωσιν τῆς γνώμης του, περὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ ΝΕΟΥ-Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ὁ κ. Παπαδούκας φέρει τὸ γεγονός, ὡς ἐπιχείρημα, ὅτι «τὸ Ἰουλιανὸν — τὸ καὶ παλαιὸ λεγόμενον — τὸ καθ' ἑρῶσε ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, εἰδωλολάτρης, ἐνῷ τὸ νῦν ὁ Πάπας Γρηγόριος, Χριστιανός».

Εἶναι, ὅμως, σοβαρὰ πράγματα αὐτὰ νὰ προβάλλονται πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἀνταρσίας τῶν Νεσημερολογιτῶν καὶ ὅσων δεινῶν ἐξ αἰτίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαναστάσεως τῆς 10 Μαρτίου 1924 ἠκολούθησαν τὸ ΣΧΙΣΜΑ οὗτος αὐτοεργὸς ἐγένετο ὁ Παπαδόπουλος μετὰ τοῦ μαζοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη; Παιδαριῶδες τὸ «ἐπιχείρημα». Παραλλήλως: μὲ ἐκεῖνο τὸ «ἔρηκε ἡ νύφη μας τὸ ὄνι πίσω ἀπ' τὴν πόρτα»! Διὰ τὸ λέγομεν αὐτό; Διότι οἱ Πατέρες οἵτινες ἐβάσισαν τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διείδον καὶ τὰ δευτερόλεπτα, τὰ ὁποῖα χάνει ἡ γῆ κατὰ τὴν ἐτησίαν κίνησιν τῆς καὶ τὰς ἡμέρας καὶ τὰ ἔτη κλπ., πλὴν δὲν εὗρον οὐδὲν ἡμερολόγιον σταθερὸν, χωρὶς ἀτελείας. Διὰ τοῦτο προσέθηκα, μίαν ἡμέραν ἀνὰ πᾶν 4ον ἔτος εἰς τὸν Φεβρουάριον. Ἡμεῖς ἐπὶ 50 ἤδη ἔτη διωκόμενοι ἀ-

πηγῶς ὑπὸ ἀντιχρίστων, δῆθεν χριστιανῶν, ἢ μᾶλλον ὑπὸ μαρμονικῶν κυβερνήσεων, δὲν ἀντελήφθημεν χρονολογικὴν καθυστέρησι. Ὅπως πάντα, οὕτω καὶ σήμερον ἀνατέλλει καὶ δύει ὁ ἥλιος. Τὴν ἰδίαν τροχίαν καὶ τὴν ὥραν - ἐποχὴν καθορίζει. Οἱ ἀγράμματοι χωρικοὶ μας, εἰς τὰς γεωργικὰς τῶν ἐργασίας «τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιό ἔχουν ὡς δάσιν». Μὲ αὐτὸ σπεύρουν, μὲ αὐτὸ θερίζουν, μὲ αὐτὸ γίνεται ὁ τρυγητός.

«...Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ ἦτο εἰδωλολάτρης, ἐνῶ ὁ Πάπας Γρηγόριος εἶναι χριστιανός!...». Ἐν τούτῳ τῷ θάυμαστῳ ἐστίν. Ὅτι ὁ πρῶτος δὲν εἶχε γνωρίσει τὸν Χριστόν, ἀλλὰ δὲν ἔκακούρησε εἰς θάρος τῆς Ὀρθοδοξίας ὅσον ὁ ἀντίχριστος αἰρετικὸς Πάπας. Ἐποιομεν ἀνωτέρω περὶ τούτου. Τῷ χριστιανισμῶν του δὲν ὑπελόγησαν Σύνοδοι Πατριαρχῶν καὶ ἐπισκόπων ἐπανειλημμέναι ἀπὸ τοῦ 1583 μέχρι τοῦ 1923. Τὸν ἔστειλαν εἰς τὸν Ὁξω ἀπ' ἐδῶ, μὲ ἀράς καὶ ἀναθεματισμούς. Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς τὸν ἔχει κατατημένον καὶ εἶναι πράγματι. Ἀλλ' αὐτοὶ ὅπου τὸν ἀκολουθοῦν καί, χάριν αὐτοῦ ἔσχισαν τὴν Ἐκκλησίαν, τί εἶναι; Ἄς ἔχουν πάντως τὴν... εὐλογίαν του, ἀφοῦ εἶναι καὶ Προφηταπόστολος! Δι' ἡμᾶς τοὺς Παλαιοημερολογίτας ἱεροκισμένους νᾶναι! Μία εὐσεβὴς χριστιανή, ἀκούουσα, ὅτι ἐπιμένουν οἱ Νεοημερολογίται νὰ προπορεύονται 13 ἡμέρας ἀπὸ τοὺς ἄλλους χριστιανούς, ἠγανάκτησε καὶ εἶπε: «Νὰ πᾶνε πίσω ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ 13 μέρες παραπέρα!...».

Ἡρνήθη ὁ Παπαδόπουλος κατ' ἀρχὴν νὰ δεχθῇ τὸ Γρηγοριανόν, ἀλλ' ὅταν ἤστραψαν αἱ δωρεαὶ τοῦ Πάπα, 48 ἑκατομμύρια δραχ., εἰς χεῖρας του, τότε οὐ μόνον ἐφήρμωσε τὸ «εἶπα ξεῖπα», ἀλλὰ καὶ ἐφρύαξε κατὰ τῶν ἀρνούμενων νεωτερισμῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ποῖος, λοιπόν, ἔσχισε τὴν Ἐκκλησίαν; Ἀλλ' ἀκούσατε καὶ ποῖον ἦτο τὸ τέλος του. Ἀπομνησθεὶς ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ» εἰς ἰδιαίτερον θάλαμον, ἐγαύγισε διὰ νὰ ἀπορρήξῃ τὴν μιανὰν ψυχὴν του. Ἡ γλῶσσα του ἐξῆλθε καὶ ἐκρέματο ἔξω ἕως σπιθαμῆν! Παρίστατο μόνον ἡ ὁμομήτριος ἀδελφὴ καὶ δύο ἱατροί, οἵτινες ἠγωνίζοντο ἐπὶ ὥραν. Ἰνα τὴν ἐπαναφέρωσι εἰς τὴν θέσιν της.

Ἀπορῶν ὁ ἕτερος τῶν ἱατρῶν, ἠρώτα τὸν συνάδελφον: «Μά, μὲ τέτοιον θάνατον πεθαίνουν οἱ ἐπισκοποι;» Μάλιστα, γιατρέ μου! Μὲ τέτοιον καὶ χειρότερον. Λέγεται δέ, ὅτι ἦτο καὶ πνευματιστής, καθὼς ἐκεῖνος ὁ τὸ ζῆν, ἀπορρήξας ἐπίσκοπος Τρίκκης καὶ Σταγῶν Χερουδίμ, διώκτης καὶ ἐκεῖνος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Αὐτὸς ὁ Χρυσ. Παπαδόπουλος ἐξέλεξε, ὡς πρωτοπαλῆμαρόν του ἐσηθὸν ἐπίσκοπον, τὸν ὑπὸ διειδισμῶς καὶ δημοσίαν χλεύην καὶ δημοσίας καταγγελίας Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος καὶ εἶτα Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος γενόμενον, τὸν ἀπὸ Γαλαξειδίου διαδόχον Ἰάκωβον Βαθανάτσον, ὅστις ἀνελθὼν εἰς τὸν θρόνον, ἐκαυχῆθη ὅτι σὺν «τῇ λοιπῇ ἐξοκκλησιαστικῇ δραστηριότητί» του, ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὸ «κίνημα» τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Καὶ ἐνῶ ὁ ἀγὼν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας ἠνδρώθη διὰ

τῶν διώξεων καὶ ἀριθμοὶ ἤδη πιστοὺς στρατιώτας ὑπὲρ τὸ ἐν καὶ ἡμῶν ἑκατομμύριον καὶ δσημέραι ὄγκουται εἰς δόξαν Θεοῦ, ὁ δαίλιος Βαθανάτσος, κατεκρημνίσθη ὑπὸ τὰς ἀποδοκιμασίας τοῦ Λαοῦ εἰς πέταυρον ἄδου, ἀφοῦ ἀναξίως τὸν ἀρχιερατικὸν σάκκον ἐνεδύθη, διατελέσας ἀρχιεπίσκοπος μόνον ἐπὶ 12 ἡμέρας καὶ δύο ὥρας. Ἦδη ἀναπαύεται εἰς τὸ ἐν Κηφισίᾳ μέγαρόν του, εἰς δ' ἐδέχετο εἰς συσκέψεις τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ λοιπὰ πολιτικὰ Κόμματα, καθ' ὃν χρόνον ἡμεῖς εἰς τὸ Σύνταγμα Χωροφυλακῆς Μακρυγιάννη, ἀφηφῶντες τὴν ζωὴν μας, διεξηγάγομεν ἀγῶνα ἐπιδιώσεως τῆς Φυλῆς. Μάλιστα, κ.κ. Παπαδοῦκα, Σάμπα, τ. ὑπουργεῖ τῶν Θρησκευμάτων, Παπακωνσταντίνου Θεοφ. καὶ λοιποὶ προστάται τῆς Σχισηματικῆς Ἑλληνικῆς «ἐπισήμου» Ἐκκλησίας, ἦτις ὑπὸ τὰ ἀστυνομικὰ κλέμπε (ὅπως αἰσχος ἀληθῶς!) ἐζήτει καταπνίξιν τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἵνα μείνῃ γιὰ σπορὰ ἡ Νεοημερολογιτικὴ χορεία!

Τοιαύτη ἦτο ἡ «ὀρθοδοξία» τοῦ ἀπορραγέντος ρασοφορεμένου ἐκτρώματος. Ἦτο ὁ κυριώτερος χρηματοδότης τοῦ ἀσπόνδου ἐχθροῦ, Πατρίδος καὶ Ὀρθοδοξίας, κομμουνισμοῦ, τῆς Ε.Δ.Α. Τὰ ἐτήσια ἔσοδα τῆς Μητροπόλεως του ἠγγίζον τὰ 5 ἑκατομμύρια δραχ. Ἀναγνώσατε τὰς ἐφημερίδας «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ» καὶ «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ» 1966 - 67 διὰ νὰ πεισθῇτε.

Ὁ γράφων τρεῖς ἐκινδύνευσε κατὰ τὰ Δεκεμβριὰν 1944 ἐν τῷ Συν)τι Χωροφυλακῆς Μακρυγιάννη. Ἐξερράγη ὁ κομμουνιστικὸς ὄλμος εἰς ἀπόστασιν δύο μόλις βημάτων. Ὁ χωροφύλαξ ἐφρονεῖτο, ὁ Μοίραρχος Παπαδόδημος ἔλαβε 82 τραύματα (ἤδη κατέχει τὸν βαθμὸν Στρατηγοῦ ἐν π.δ.) καὶ ἡμεῖς ἀτυχῶς οὐδὲν ἐπάθαμεν. Ἐλάδομεν μέρος εἰς ἐκκαθαριστικὰς ἐπιχειρήσεις περὶ τὸ Σύν)μα, συνελάδομεν 20 ἐνόπλους ἀνταρτοκομμουνιστάς, συμμετέσχομεν εἰς ἐκκαθαριστικὰς ἐπιχειρήσεις ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ ΓΑΛΑΤΣΙ μέχρι Ν. ΜΑΚΡΗΣ μὲ τὸ 151 Τάγμα Ἐθνοφυλακῆς. Ἐπὶ τῆς ΠΕΝΤΕΛΗΣ συνελάδομεν ἀναρχικὸν ἐνεχόμενον εἰς φόνους ὑπὲρ 400 ἀμάχων ἀθῶων καὶ ἀπεστρατεύθημεν τελείως ἀπογοητευμένοι μὲ τὸν δν βαθμὸν ἐφέρομεν, βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπομοιράρχου.

Ἐνεκα, ὅμως, τῆς πελεμικῆς δράσεώς μας, κατέστημεν πυροπαθεῖς, ἀστεγοὶ καὶ ἀχρηστοὶ ἀπὸ ὑγεινῆς πλευρᾶς. Ἐστεγάσθημεν ἐνταῦθα μὲ δάνειον Ταχ. Ταμειυτηρίου δραχ. 285.000, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι καταθλιπτικώτατον, ἐπειδὴ μέχρις ἐξοφλήσεως (1994) αὐξάνει εἰς δραχ. 542.700!

Κατὰ λόρον ἔχει λεχθῇ καὶ ἀπὸ στόματος Πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ ὑφυπουργοῦ του κ. Γεωργαλά, ὅτι «οἱ πόρτες τοῦ Κυβερνήτου καὶ τῶν Ὑπουργῶν του εἶναι ἀνοιχτὲς διὰ παράπονα». Ἀλλὰ δοκιμάσατε νὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὰ Γραφεῖα τῶν καὶ ἐλάτε νὰ συζητήσωμεν.

Ἀπὸ τοῦ 1970 συνεχῶς ὑποβάλλω αἰτήσεις ἐπὶ ἀποδείξει ταχυδρομικῶς (ἐπὶ συστάσει) καὶ παρακαλῶ νὰ γίνω δεκτὸς εἰς ἀκρόασιν τόσο, παρὰ τῷ κ.

Γεγονότα και Σχόλια

Ο Μηθύμνης πρὸς τὸν Πατριάρχην

Ὁμιλεῖ περὶ καταπροδόσεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων

Εἰς τὸ ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μηθύμνης «Δελτίον ἡ δὸς τοῦ Κυρίου» (φ. 69 Δεκ. 1972) δημοσιεύεται ἡ ἀπάντησις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μηθύμνης κ. Ἰακώβου εἰς τὸ εἰρηνικὸν γράμμα τοῦ νέου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου. Εἰς αὐτὸ μεταξὺ ἄλλων γράφονται καὶ τὰ ἐξῆς σχετικῶς μετὰ τὴν στάσιν τοῦ προκατόχου Ἀθηναγόρου καὶ μετὰ τὴν ἐμμονὴν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Παράδοσιν:

«Παναγιώτατε, ὁ πολὺς, ὁ εὐσεβὴς λαὸς ἔχει θαυτάτα σκανδαλισθῆ ἀπὸ τὰς ἐνεργείας τοῦ προκατόχου ἐν τῇ πανσέπτῳ Οἰκουμενικῇ Θρόνῳ, Πατέρων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Συμπροσευχῇ μετὰ ἐτεροδόξων, προγραμματισμοῖς ἐκδηλώσεων προαγουσῶν τὸν καταλυτικὸν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν Οἰκουμενισμόν, ἐνεργῶς συμμετοχῇ εἰς τοὺς ἀλλοτρίους σκοποὺς ἐξυπηρετῶν παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, δηλώσεις τῶν ἐκασταχοῦ Ἀρχιερέων τοῦ Θρόνου αὐτόχρονα ὄχι μόνον ἀνορθόδοξοι, ἀλλ' ἐν πολλοῖς ἀντιχριστιανικαί, ἵνα ἀρκεσθῶμεν εἰς αὐτὰ μόνον, παρέχουν τὴν εἰκόνα διαλύσεως τῶν πάντων ἕνεκα τῆς ὁποίας καὶ ὁ θρησκευτὸν λαὸς κατασκανδαλιζόμενος παρακολουθεῖ μετὰ πόνου τοὺς ταῦτα καὶ τοιαῦτα λέγοντας καὶ πράσσοντας, κατ' ὄνομα χριστιανούς, καὶ φρίττει, βλέπων αὐτοὺς καταπατοῦντας τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ ἀνασταυροῦντας τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας...

...Ἀναλάβετε, Παναγιώτατε, τὴν πανοπλίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκδιώξατε ἔξω τῆς παναγίας μάγδας τῆς Ὁρθοδόξιας πάντα ἐπίθουλον, ἡμέτερον ἢ ξένον, τῆς τιμῆς αὐτῆς. Καὶ ἀξιώσατε ἀπὸ τοῦ Ἀρχιερέως νὰ σέβωνται, ὡς φρικτῶς ὠρκίσθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ παύσουν τὴν συμπροσευχὴν — κατὰ πρόδηλον αὐτῶν παράδοσιν — με-

Πρωτοπυργῷ, ὅσον καὶ τῷ κ. Παττακῷ, Α' Ἀντιφωρὰ πρὸς τὸν κ. Πρωτοπυργόν, ἀγαπάντηται!.. Ἐπὶ προέδρῳ τῆς Κυβερνήσεως. Ἐννέα (ἀριθμὸς 9) ἀναπτὰ (7) πρὸς τὸν κ. Παττακόν, τὰς ὁποίας ὁ Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου του, ἀντὶ νὰ θέσῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ Ἀντιπροέδρου, διαβιβάζει εἰς ὑπηρεσίας ἐνεχομένας εἰς πρωτοφανεῖς ὁρωμερότητας, ἵνα συγκαλύψῃ τὰς εὐθύναις των. ὅς μοιραίως θὰ ἐλέγξῃ ὁ κ. Πρωτοπυργὸς μετὰ τοῦ κ. Παττακοῦ, ἐπειδὴ αἱ ἀθλιότητες διεπράχθησαν εἰς δόρυ τοῦ Νόμου. Καὶ δὲν ἐζητήσαμεν ἄλλο τι, ἢ μίαν ἀπάντησιν περὶ τοῦ δικαίου ἢ ἀδίκου τοῦ αἰτήματός μας.

(Συνεχίζεται)

τὰ ἐτεροδόξων, νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς πιστοὺς, ἀγαπῶντες αὐτοὺς τοῦλάχιστον, ὅσον καὶ τὴν ὑπόθεσιν τῆς λεγομένης ἐνόητος μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ τῶν ἄλλων διαφορῶν ἐμυλογιῶν δὲν νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ γίνεταί λόγος. Ποῖον ἄλλωστε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μετ' αὐτῶν ἀναστροφῆς καὶ συνεργασίας ἐπὶ πενήτην ὀλόκληρα ἔτη; Ποία ἡ ἐπίδρασις καὶ ἐπιστροφή αὐτῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδόξιας; Ἀντιθέτως πιστεύομεν ὅτι ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν ὑπῆρξε καταλυτικὴ διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ὁμιλῶν ἀνωτέρω ὁ Σεβ. Μηθύμνης περὶ καταπροδόσεως τῶν ἱερῶν κανόνων, ὁρθῶς ὁμιλεῖ. Ἀλλὰ δὲν ἔπραξεν ὁρθῶς συνεχίσας μέχρι τέλους μνημονεύων τοῦ ὀνόματος τοῦ οἰκουμενιστοῦ Ἀθηναγόρου.

Ἀρχαιρεσίαι

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίων Πάντων Πτολεμαίδος, ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι:

1) Πρόεδρος Παπζδούπουλος Γεώργιος τοῦ Ἀντωνίου, 2) ἀντιπρόεδρος Φίλιος Γεώργιος τοῦ Κων) νου, 3) γραμματεὺς Τσιόπας Ζήσης τοῦ Ἰωάννου, 4) Καρναγιαννάκης Ἰωάν. τοῦ Δημητρίου.

Εὐχόμεθα αὐτοῖς τὴν κατὰ Θεὸν πρόδον τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
Πρόεδρος
Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας
Πάσιος
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147
Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμᾶς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4
Τιμὴ Φύλλου δραχ. 2

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Έγκαινια

Υπό του Μακ. Αρχιεπισκόπου ήμιον κ. Αύξεν-
τίου συμπατριωτούμενου υπό του Σεβ. Μεγαρίδος κ.
Αντωνίου και πλειάδος Αρχιμανδριτών τελεσθή-
σαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γενήσεως τοῦ Χρι-
στοῦ εἰς Γαργητὸν Ἀττικῆς τὴν Κυριακὴν 18.6.73.

Ἐν ὀνόματι τῆς «εἰλικρινείας»

Ζῶμεν εἰς μίαν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ λέ-
ξεις ἔχουν χάσει τὴν σημασίαν των, ὅπως καὶ μερικὰ
μυαλὰ ἔχουν χάσει τὴν ὀρθοφροσύνην των. Ἡ λέξις
π.χ. ἀνακωχή σημαίνει ἐξόρμησιν πρὸς ἀγριωτέρας
σφαγὰς, ἢ συνύπαρξις λαῶν, διάβρωσις τῶν ἀφελε-
στέρων, ἢ εἰρήνη, ἀποκοίμισμα πρὸς αἰφνιδιασμόν.
Ἔτσι καὶ ἡ λέξις εἰλικρίνεια εἰς τὸ στόμα καὶ τὴν
πένναν μερικῶν σημαίνει ἀσυνδοσίαν πρὸς σεξουαλικὰς
ἐκτροπὰς, ἐνῶ ἡ ἠθικὴ τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ Κατη-
χητικοῦ, ὅπως τὴν ὀνομάζουν, εἶναι κατ' αὐτοὺς ὑ-
ποκρισία! Ἡ ἐλεύθερη ζωὴ δὲν εἶναι διαφθορά ἀλλὰ
«θῆλυτος» τῆς ὑποκρισίας!! Εἰλικρινέστερες θὰ εἶναι
οἱ γυναῖκες, ἂν ζήσουν τὴν ἐλεύθερον ζωὴν των ἂν οἱ
Ἑλληνίδες ἀκολουθήσουν πορεία στοὺς καινούργιους
δρόμους». Αὐτοὺς δὲ τοὺς «καινούργιους δρόμους», τοὺς
βλέπομεν ποιοὶ εἶναι; ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ
τὴν Ἑλληνίδα, ἡ ἀνεξέλεγκτη ζωὴ της, ἡ ἀσυνδοσία
της πρὸς κάθε ἐκτροπὴν καὶ μάλιστα πρὸς τὴν σε-
ξουαλικήν. Αὐτὸ εἶναι πρόδοσις! Δὲν θέλουν δὲ οἱ κή-
ρυκες αὐτῆς τῆς «προδοσι» νὰ ἴδουν τὸ θλιβερόν κα-
τάντημα τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν, ποὺ ἐφαρ-
μόζουν αὐτὴν τὴν «εἰλικρίνειαν». Κλείουν τὰ μάτια
ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀποδιοργάνωσιν, τὴν διάβρωσιν καὶ ἀ-
ναταραχήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει καταντήσει ὁ Δυτι-
κὸς κόσμος καὶ ἡ ὁποία προμηνύει ἀκόμη βαρυτέρας
συμφορὰς. Ἐλεγεν ὁ Λένιν: ἀφήσατε καὶ ὠθήσατε
τὸν Δυτικὸν κόσμον νὰ σαπίσῃ εἰς τὴν διαφθοράν καὶ
τότε θὰ τὸν κατακτήσετε χωρὶς καμμίαν μάχην! Καὶ
πολὺ σωστά. Διότι, ἕνας λαὸς ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀ-
νύχων, ἀποσυμβατευμένος ἠθικῶς, δὲν ἔχει τὸ σθένος
νὰ ἀμυνθῇ διὰ τὴν ἐλευθερίαν του καὶ τὴν ὑπόστασίν
του. Αὐτοπροσφέρεται θῆμα τοῦ οἰουδήποτε τυράννου.
Ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὑποκλα κηρύγματα τῆς δῆθεν ἐλευθε-
ρίας, πράγματι δὲ φοβερᾶς καὶ ὀλεθρίας δουλείας, πρέ-
πει νὰ προφυλαχθῇ — καὶ νὰ ἀντιδράσῃ — ὁ Ἑλ-
ληνικὸς λαός, μάλιστα ἐπὶ ἡ Ἑλληνίδα.

Πρὸ παντός τὸ «Πρωτεῖον»

Ἐστενοχωρήθησαν οἱ ἐν Ἑλλάδι Καθολικοί, ὅταν
ὁ Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης
Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, εἰς ἀπαντητικόν του γράμ-

μα πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Δημήτριον
ἐτόνισεν, ὅτι ὁ Πάπας ἀποκλίνας τῆς ὀρθῆς πίστεως,
ἐξέπεσε πλέον καὶ τοῦ τιμητικοῦ τίτλου ὡς «πρώτου
ἐν ἰσοῖς». Καὶ εἰς τὴν «Καθολικὴν» ὁμολογοῦν μὲν
ὅτι εἶναι ὀρθόν, ἐφ' ὅσον «οἱ πρῆδροι τῶν θρόνων ἐ-
καίτων, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ Πατέρες ἀπένειμαν, προ-
νόμια καὶ τιμὰς, ἐὰν δὲν μείνουν πιστοὶ εἰς τὴν ὀρ-
θὴ ὁμολογίᾳ καὶ διδασκαλίᾳ καὶ ἀποκλίνουν τῆς πί-
στεως», ἐκπίπτουν τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν θρόνων των»,
ἀλλὰ, λέγουν, «ἡ ἐξουσία καὶ τὰ προνόμια τοῦ Ἀπο-
στολικοῦ Θρόνου τῆς Ρώμης δὲν ἀπενεμήθησαν εἰς
αὐτὸν ὑπὸ τῶν Πατέρων, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ διὰ
τοῦ Πέτρου». Ὁ ἰσχυρισμὸς των εἶναι ὀλοφάνερα ἀ-
τυχος καὶ ἐντελῶς ἀθεμελίωτος. Διότι, σύμφωνα μὲ
αὐτόν, οἱ κατέχοντες τὸν «Ἀποστολικὸν Θρόνον» τῆς
Ρώμης, δηλ. οἱ Πάπαι, καὶ ἐὰν παρεκκλίνουν εἰς
πλάνους καὶ αἰρέσεις, πρέπει νὰ ἀπολαμβάνουν ἐν συ-
νεχείᾳ ἔστω καὶ αἰρετικοί, τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν
τίτλων τιμῆς, τοὺς ὁποίους ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία εἶ-
χε, ἀποδώσει εἰς αὐτούς!! Ἐπειτα εἰς ποῖον χωρίον
τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἢ εἰς ποῖαν αὐθεντικὴν μαρτυρίαν
στηρίζονται, διὰ νὰ διακηρύττουν ὅτι ὁ Πάπας εἶναι
διάδοχος τοῦ Πέτρου; Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ὁ Ἀπό-
στολος Πέτρος μετέβη εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἱδρυσεν τὴν
ἐκεῖ Ἐκκλησίαν, τί μὲ τοῦτο; Προηγουμένως, κατὰ
ρητὴν καὶ ἀπολύτως ἀληθῆ μαρτυρίαν τῆς Καινῆς
Διαθήκης, ἱδρυσεν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ,
τῆς Καισαρείας καὶ ἄλλων πόλεων, τῶν ὁποίων οἱ
ἀρχιερεῖς θὰ ἐδικαιοῦντο, περισσότερον βέβαια ἀπὸ
τὸν Πάπαν Ρώμης, νὰ ὀνομασθῶν διάδοχοι τοῦ Πέ-
τρου.

Ἄς ἀφήσουν, λοιπόν, οἱ Καθολικοὶ τὰς περὶ πρω-
τεῖου καὶ ἐξουσίας τοῦ Πάπα, ἀστηρίκτους Γραφικῶς
καὶ ἱστορικῶς, ἀξιώσεις των, ἃς ὁμολογῇσουν ἐν τα-
πειοφροσύνῃ καὶ ἃς ἀποκηρύξουν, τὰς ἀποκλίσεις των
ἀπὸ τὴν παραδοθεῖσαν διὰ τῆς Γραφῆς καὶ τῆς παρα-
δόσεως πίστιν, καὶ ἃς θελήσουν νὰ ἐπανέλθουν εἰς
τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ
αὐτοαπεσχίσθησαν, ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς τοῦ Πρωτεῖου.

Σόφα Λόγια

Ἐὰν τὴν στενὴν, καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν ὁδεύειν τῷ
Χριστῷ συνετάξω, στένωσον τὴν γαστέρα ταύτης γὰρ
θεραπευομένης καὶ πλατυνομένης, τὰς συνθήκας ἡ-
θέτησας.

Ἰωάννου Κλίμακος

Ὡς περ πατὴρ κηδεταὶ τέκνου, οὕτω καὶ ὁ Χρι-
στὸς κηδεταὶ σώματος κακοπαθοῦντος δι' αὐτόν, καὶ
πλησίον ἐστὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ διὰ παντός.

Ὡς περ ἀπὸ ὠδίνων τίκεται καρπὸς εὐφραίνων

Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου